

দূৰন্ত সপোনৰ ব্যক্তিজন

—বিদ্যুৎ বিষয়া
সাধাৰণ সম্পদক
তৃতীয় ষাণ্মাসিক

প্ৰতিজন ভাৰতীয়ৰ মন মগজু জয় কৰা দেশৰ সৰ্ব্বাধিক জনপ্ৰিয় ৰাষ্ট্ৰপতিগৰাকী হ'ল আমাৰ সকলোৰে শ্ৰদ্ধাৰ প্ৰয়াত প্ৰাক্তন ৰাষ্ট্ৰপতি ড° এ. পি. জে. আব্দুল কালাম।

যুব প্ৰজন্মৰ প্ৰেৰণাৰ উৎস আমাৰ প্ৰয়াত ৰাষ্ট্ৰপতিগৰাকীৰ জীৱন আছিল অতি কঠোৰ আৰু প্ৰত্যাহানপূৰ্ণ। শৈশৱতে পৰিয়ালক আৰ্থিকভাৱে সহায় কৰিবলৈ বিৰতিৰ সময়ত বাতৰি কাকত হকাৰ হিচাপে কাম কৰিছিল মিছাইল মেন ৰূপে খ্যাত আমাৰ প্ৰয়াত ৰাষ্ট্ৰপতিগৰাকীয়ে। এটি সাধাৰণ জীৱন-যাপনৰ অধিকাৰী কালাম আছিল এক অসাধাৰণ ব্যক্তিত্বৰ অধিকাৰী। যুব প্ৰজন্মৰ মাজত থাকি ভালপোৱা ৰাষ্ট্ৰপতিগৰাকীয়ে অৱশেষত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মাজতে চিৰ বিদায় ল'লে শ্বিলঙত আৱস্থিত IIM ত ২৭ জুলাই সোমবাৰে সন্ধিয়া ৬.৩০ বজাত।

ড° কালামৰ জীৱন পঞ্জী :-

সম্পূৰ্ণ নাম : আবুল ফকিৰ জাইনুল আবেদিন আব্দুল কালাম।
জন্ম : ১৫ অক্টোবৰ, ১৯৩১ চন।
জন্ম স্থান : বামেশ্বৰম বামনাথপুৰম জিলা, মাদ্ৰাজ প্ৰেছিডেন্সি।
জীৱিকা : অধ্যাপনা, মহাকাশ বিজ্ঞানী।
ধৰ্ম : ইছলাম

প্ৰগতি ❖ ৪২

শৈশৱ :

স্কুলীয়া শিক্ষা গ্ৰহণৰ পিচত বাতৰি কাকতৰ হকাৰ হিচাপে ধন উপাৰ্জন কৰি দৰিদ্ৰ পৰিয়ালটোক সহায় কৰিছিল।

উচ্চ শিক্ষা :

বামনাথপুৰম স্কোৱাৰ্টজ মেট্ৰিকুলেচন স্কুলত অধ্যয়ন কৰাৰ পিছত তেওঁ তিৰুছিৰপল্লিৰ ছেইণ্ট যোছেফ কলেজত পঢ়িছিল। ১৯৫৪ চনত তেওঁ পদাৰ্থ বিজ্ঞানৰ স্নাতক ডিগ্ৰী লাভ কৰে। ১৯৫৫ চনত তেওঁ এৰ'স্পেছ ইঞ্জিনীয়াৰিং পঢ়িবলৈ মাদ্ৰাজলৈ যায়। ১৯৫০ চনত মাদ্ৰাছ ইনষ্টিটিউট অৱ টেকন'ল'জিৰ পৰা ডিগ্ৰী লাভ কৰে।

কৰ্ম জীৱন :

প্ৰথমে তেওঁ ভাৰতীয় বায়ু সেনাবাহিনীৰ পাইলট হ'ব বিচাৰিছিল যদিও এটা স্থানৰ বাবে বঞ্চিত হয়। ১৯৫০ চনত প্ৰতিৰক্ষা গৱেষণা আৰু উন্নয়ন সংস্থা (DRDO)ত বিজ্ঞানী হিচাপে চাকৰিত যোগদান কৰে। ইয়াতে ভাৰতীয় সেনাৰ বাবে নিৰ্মাণ কৰিবলৈ এখন হেলিকপ্টাৰৰ আৰ্হি প্ৰস্তুত কৰে। বিশিষ্ট বিজ্ঞানী বিক্রম ছাৰভাইৰ অধীনত বিভিন্ন প্ৰকল্পত কাম কৰিছিল।

১৯৬৯ চন : ভাৰতীয় মহাকাশ গৱেষণা সংস্থালৈ বদলি।

১৯৬৫ চন : ডি আৰ ডি অ'ব স্বতন্ত্ৰ বকেট প্ৰকল্প আৰম্ভ।

১৯৬৯ চন : বকেট প্ৰকল্প প্ৰসাৰণৰ বাবে চৰকাৰৰ অনুমতি।

১৯৬৩-৬৪ চন : নাছাৰ তিনিটা মহাকাশ গৱেষণা কেন্দ্ৰ ভ্ৰমণ।

১৯৭০-৯০ চন : মহাকাশ উপগ্ৰহ স্থাপন কৰিব পৰা ভাৰতৰ দুখন মহাকাশ যান পি এছ এল ভি আৰু এছ এল ভি-ত প্ৰকল্প ৰূপায়ণ। ভাৰতৰ অগ্নি আৰু পৃথি মিছাইল নিৰ্মাণৰ নেতৃত্ব দিছিল।

১৯৮০ চন : ভাৰতে নিজা প্ৰযুক্তিৰে নিৰ্মান কৰা এছ এল ভি-ত আৰু বোহিনী উপগ্ৰহ প্ৰকল্পৰ প্ৰকল্প সঞ্চালক।

১৯৮১ চনত : পদ্মভূষণ সন্মান লাভ।

১৯৯০ চন : পদ্মবিভূষণ সন্মান লাভ।

১৯৯২-৯৯ চন : প্ৰধানমন্ত্ৰীৰ মুখ্য উপদেষ্টা, ডি আৰ ডি অ'ব সচিব হিচাপে কাৰ্যনিৰ্বাহ। পোখৰাণ-২ পাৰমাণৱিক বিস্ফোৰণ প্ৰকল্প মুখ্য প্ৰকল্প সমন্বয়ক আছিল।

১৯৯৭ চন : 'ভাৰত ৰত্ন'ৰে সন্মানিত।

১৯৯৮ চন : হৃদৰোগ বিশেষজ্ঞ সোমন ৰাজুৰ সহযোগত কম খৰচী কৰনেবি ষ্টেণ্ট উদ্ভাৱন।

২০০২ চন : দেশৰ একাদশ ৰাষ্ট্ৰপতি হিচাপে নিৰ্বাচিত।

২০০৭ চন : ৰাষ্ট্ৰপতিৰ কাৰ্যকাল অন্ত পৰাৰ পিচত পুনৰ অধ্যাপনালৈ প্ৰত্যাবৰ্তন। ৰয়েল ছ'চাইটিৰ কিং চাৰ্লছ ২ মেডেল লাভ।

২০০৯ চন : অকলেণ্ড ইউনিভাৰছিটিৰ পৰা 'অনাৰেৰি ডক্টৰেট', কেলটেকৰ পৰা 'ডন কাৰমেন উইংছ' বঁটা লাভ।

২০১২ চন : ছিমন ফেচাৰ ইউনিভাৰছিটিৰ পৰা ডি এছ চি সন্মান লাভ।

২০১৪ চন : এডিনবৰা বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা ডি এছ চি সন্মান লাভ।

এই মহান ব্যক্তিত্বৰ অধিকাৰী আমাৰ সকলোৰে সন্মানীয় ভাৰতৰ প্ৰাক্তন ৰাষ্ট্ৰপতিগৰাকী আৰু আমাৰ মাজত নাই। আধুনিক ভাৰতৰ সপোন দেখাৰ লগতে ২০২০ চনৰ ভিতৰত ভাৰতক বিশ্বৰ ভিতৰতে এক উন্নত আৰু শক্তিশালী ৰাষ্ট্ৰ হিচাপে প্ৰতিফলিত কৰাটো তেওঁৰ ডাঙৰ সপোন।

এই দূৰন্ত সপোন দেখা অদম্য ব্যক্তিগৰাকীয়ে আমাৰ পৰা চিৰ বিদায় লয় ২৭ জুলাই সোমবাৰে সন্ধিয়া ৬.৩০ বজাত শ্বিলঙত অৱস্থিত বেথানী হাস্পাতালত। শৈশৱতে ধূলি-বালিৰে খেলি ভাল পোৱা ৰূপমাণিটো পুনৰ বিলীন হ'ল নিজৰ আপোন গাঁওখনত ধূলি-বালিৰ মাজতো সহস্ৰজনৰ কণ্ঠত 'বন্দে মাতাৰম' সেনাবাহিনীৰ ট্ৰিউগুল আৰু তপোধ্বনিৰ মাজেৰে জানাজা সম্পন্ন কৰে আমাৰ সকলোৰে মৰমৰ ৰাষ্ট্ৰপতিজনক। য'ত এতিয়া তেওঁৰ শেষ ঠিকনা হ'ব বামেশ্বৰমৰ পেইকাৰু।

"We Love You Kalam Sir."
এ. পি. জে. আব্দুল কালামৰ সম্পত্তি ৰ অলপ

হিচাব :
৬টা 'লংপেণ্ট' (২টা DRDOৰ ইউনিফৰ্ম)
৪টা চোলা (২টা DRDOৰ ইউনিফৰ্ম)
৩টা চুট (১টা পশ্চিমীয়া এটা ভাৰতীয়)
২৫০০ খন বহুমূলীয়া পুথি।
১টা ঘৰ (বৈজ্ঞানিক পৰীক্ষাগাৰৰ কাৰণে দান)
১টা পদ্মভূষণ
১টা পদ্মবিভূষণ
১টা ভাৰত ৰত্ন
১৬টা ডক্টৰেট ডিগ্ৰী
১টা ৰেচৰাইট
১টা টুইটাৰ

প্ৰগতি ❖ ৪৩

১টা ই-মেইল।

টিভি, এচি গাড়ী, অলংকাৰ, মাটি-বাৰী একো নাই। বিগত ৮ বছৰে যিখিনি পেনচন পাইছিল সেইখিনিও নিজৰ গাঁৱৰ পঞ্চায়তত দান দিছিল।

ইয়াতকৈ ডাঙৰ উদাহৰণ আৰু একো নালাগে যে তেওঁ এজন প্ৰকৃত দেশপ্ৰেমিক আছিল। প্ৰকৃত ভাৰত মাতৃৰ সন্তান আছিল তেওঁ।

আব্দুল কালামৰ অন্তিম টুইটৰ বাৰ্তাটো—
“শ্বিলঙলৈ গৈ আছো...”

আই আই এমত ধৰিত্ৰী সম্পৰ্কে পাঠদান কৰিবলৈ ... লগত শ্ৰীজন পাল সিং আৰু শৰ্মা।

(২৭ জুলাই, ২০১৫, সোমবাৰ)

তেওঁৰ কেইটিমান উক্তি :-

1. Don't declare holiday on my Death, Instead work an extra day, If you love me.

2. One best tool is equal to hundred good friends but one good friend is equal to a library.
3. Don't read success stories, you will get only message, read failure stories you will get some Ideas to get success.
4. Man need his difficulties because they are necessary to enjoy success.
5. Don't take rest after your first Victory because if you fail in second, more lips are waiting to say that first victory was your just luck.
6. Don't educate your children to be rich, Educate them to be happy so they know the value of things, not the price.
7. A dream is not that which you see while sleeping it is something that does not let you sleep.

❖❖❖

মহৎ লোকৰ বাণী

—মৃগাল মণ্ডল
ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক

- ১। “প্ৰেমৰ আনন্দ স্নানস্থায়ী, কিন্তু প্ৰেমৰ বেদনা চিৰস্থায়ী।” —ৰবীন্দ্ৰ নাথ ঠাকুৰ
- ২। “শিক্ষাই জ্ঞান, জ্ঞানেই শক্তি।” —ছক্ৰেটিছ
- ৩। “ধন সম্পত্তি সাগৰৰ পানীৰ দৰে, যিমান খাঁও সিমান বেছিকৈ পিয়াহ লাগে।”
—আৰ্থাৰ শ্বপেন হাৰাৰ
- ৪। “জন্মৰ দ্বাৰা নহয়, কৰ্মৰ দ্বাৰাহে মানুহ মহান হয়।” —মহাবীৰ
- ৫। “বন্ধুত্ব হৈছে দুটা দেহত বাস কৰা এটা আত্মা।” —এৰিষ্টটল

জীৱনত হতাশ নোহোৱাৰ বাবে এক দৃষ্টিভঙ্গী

—ধৰনজ্যোতি ডেকা
চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক

যেতিয়া কোনো সমস্যাই আপোনাক কঠিন অৱস্থাত পেলাই বিহুল কৰি তোলে আৰু অসহায়তাই আপোনাক চাৰিওফালৰ পৰা আওৰি ধৰে, তেতিয়া মাথো এটা নীতিকেই খামুচি ধৰি থকা উচিত। সহজ কথাটো সি হ'ল নেবানেপেৰাকৈ লাগি থকাৰ নীতি।

নেবানেপেৰাকৈ লাগি নাথাকি উদ্যম-উৎসাহ হেৰুৱাই পেলোৱাৰ অৰ্থই হ'ল আপোনাৰ ব্যক্তিত্বৰো পৰাজয়। ইয়াৰ এটাই মাথোন পৰিণতি, সি হ'ল, আপোনাৰ মাজত পৰাজয় স্বীকাৰ কৰাৰ মানসিকতা ক্ৰমে গঢ় লৈ উঠিব।

যিটো নীতিৰে কাম কৰি সমস্যা সমাধান কৰাত ব্যৰ্থ হৈছে, সেই নীতি পৰিত্যাগ কৰি আন নীতি গ্ৰহণ কৰাৰ চেষ্টা কৰিব লাগে। যদি নতুন উপায়েৰে সমস্যা সমাধান কৰিব পৰা নাই, তেনেহ'ল তাকো সলনি কৰি আন নীতি আৱলম্বন কৰাৰ চেষ্টা কৰিব লাগে। কাৰণ, সমাধানৰ কোনো নহয় কোনো উপায় থাকিবই। নিৰৱচ্ছিন্ন চিন্তা, অনুসন্ধান আৰু আক্ৰমণেই আপোনাক সমাধানৰ বাট দেখুৱাই দিব। 'মানুহৰ দ্বাৰা সকলো কামেই সম্ভৱ। নেবানেপেৰাকৈ লাগি থাকিলে এটা সময়ত গৈ সকলো সমস্যাবে সমাধান সূত্ৰ পোৱা যায়। কোনো অৱস্থাতেই উদ্যম হেৰুওৱা উচিত নহয়।

আমি জীৱনত বহু বিয়োগাত্মক ঘটনা ঘটা দেখিছোঁ। বহুতো লোকে কোনো নিৰ্দিষ্ট উদ্দেশ্য আগত ৰাখি কাম কৰি যোৱাৰ পিছতো সাফল্য লাভ

কৰাত ব্যৰ্থ হয়। কেতিয়াবা সফল হয় আৰু কেতিয়াবা আশ্ৰয় যুঁজিও পৰাজয়বৰণ কৰিব লগা হয়.... তেওঁলোকে এই লৈ চিন্তা-চৰ্চা কৰে.... বা প্ৰাৰ্থনা কৰে। কিন্তু জীৱনৰ বাট কষ্টকাৰী আছিল বাবে শেষত গৈ চৰম হতাশাত তেওঁলোকে উদ্যম হেৰুৱাই পৰাজয় স্বীকাৰ কৰিব লগা হয়। পিছত বহুক্ষেত্ৰতেই দেখা যায় যে তেওঁলোকে যদি আৰু অলপমান ধৈৰ্য ধৰিব পাৰিলেহেতেন, অলপমান ভাবি চালেহেঁতেন, তেনেহ'লে দেখিলেহেতেন যে সমস্যাৰ সমাধান বেছি দূৰত নাছিল।

'পৰাজয় স্বীকাৰ নকৰোঁ' —এনে ধৰণৰ মানসিক দৃঢ়তা কেনেদৰে গঢ়ি তোলা সম্ভৱ? প্ৰথমতঃ প্ৰধান আৰু প্ৰাথমিক কৰ্তব্য হ'ল পৰাজয় চিন্তা কেতিয়াও মনলৈ নানিব। এনে চিন্তাৰ পৰিণতি হ'ল পৰাজয় স্বীকাৰৰ মনোভাৱ গঢ়ি তোলা।

এটা নিবন্ধত ফিলিছ ছিমোকে বিস্তাৰিতভাৱে আলোচনা কৰিছে যে, ঋণাত্মক চিন্তা-চৰ্চা এজন ব্যক্তিৰ বাবে অতি ক্ষতিকাৰক হ'ব পাৰে। ছিমোকে 'No' শব্দটোৰ ওপৰত বিশেষভাৱে জোৰ দিছে। 'No' শব্দটোৰ অৰ্থই হ'ল সন্মুখৰ দুৱাৰ বন্ধ হৈ যোৱা। ইয়াৰ অৰ্থই হ'ল ব্যৰ্থতা, পৰাজয় আৰু পলম হোৱা। শব্দটো পিছফালৰ পৰা বানান কৰি পঢ়িলে 'On' পোৱা যায়। ইংৰাজীত ইয়াৰ অৰ্থ হ'ল আওৰাই যোৱা। আপোনাৰ উদ্দেশ্য সিদ্ধি নোহোৱালৈকে আপোনাৰ মনোকামনা

পূৰ্ণ নোহোৱালৈকে আপোনাৰ বাধা বিপত্তিবোৰ
নুওচালৈকে উদ্যমশীলভাৱে আঙুৱাই যাওক।

শ্ৰীমতী ছিমোকে আকৌ বিশেষভাৱে ইংৰাজী
'TEEM' শব্দটোৰ প্ৰতি দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰিছিল। টি,
ই, ই, এম আখৰকেইটাৰ পৰা উদ্ভূত শব্দৰ অৰ্থবোৰ
আপোনাৰ জীৱনৰ বহুলভাৱে প্ৰযোজ্য হয়। সেইবোৰ
হ'ল সমস্যা, বাধা, দুখবোধ, উদ্যমহীনতা আৰু
অসাফল্য। এই শব্দকেইটাই আপোনাক গোটেই
জীৱনব্যাপী পিছে পিছে খেদি ফুৰিব। সেয়ে শ্ৰীমতী
ছিমোকে 'TEEM' শব্দটোক ওলোটাই 'MEET'
কৰাৰ পৰামৰ্শ দিছে। অৰ্থাৎ কোনো সমস্যা আহি
সন্মুখত উপস্থিত হ'লে তাৰ পৰা পলাই ফুৰাৰ চেষ্টা
নকৰি তেওঁৰ বৰং তাৰ মুখামুখি হোৱাৰ, তাক 'MEET'
কৰাৰ পৰামৰ্শ দিছে। এনেদৰে সাহসেৰে সমস্যাৰ
মুখামুখি হ'ব পাবিলে আপুনি পৰাজয় আৰু
আশাহীনতাৰ সৈতে আপোচ কৰাৰ কোনো প্ৰশ্নই নুঠে,
বৰং আপুনি উৎপাদনশীল আৰু সৃজনশীল হৈ নিজকে
উজ্জীৱিত কৰিব পাৰিব। সেয়ে আপোনাক ক'ব
খুজিছোঁ 'No' ক 'On' আৰু 'TEEM' ক 'MEET'ত
পৰিণত কৰাটোৱেই হ'ল আপোনাৰ প্ৰথম আৰু প্ৰধান
কৰ্তব্য।

দৰাচলতে জীৱনৰ লক্ষ্যত উপনীত হোৱাটো
নিৰ্ভৰ কৰে জীৱনৰ বাটত হঠাতে অহা ধ্বংসকাৰী
কোনো বাধাৰ ক্ষেত্ৰত আপোনাৰ প্ৰতিক্ৰিয়াৰ
ওপৰত। সেই ক্ষেত্ৰত আপুনি যি ধৰণৰ স্থিতি ল'ব
আপোনাৰ ভৱিষ্যতো তেনে দিশত গতি কৰিব।

বৰাট ডব্লিউ ছাৰ্ভিচে এটি কবিতাত এনে ধৰণে
লিখিছিল—

একাগ্ৰতাই পিঙ্কায় জয়ৰ মালা
বন্ধু, কেতিয়াও হাব নামানিবা, প্ৰয়োজন
মাথোন দৃঢ়তাৰ হতাশা নাইবা
মনোবল আটুট বাধা।
হতাশা! সিতো মৃত্যুৰ উপনাম!
চেষ্টা হওক তোমাৰ পাথেয়

প্ৰগতি ❖ ৪৬

আৰু উদ্যম হওক সাৰথি

সংগ্ৰামেই হওক তোমাৰ আত্ম পৰিচয়।

“যিমনেই ক্ষুদ্ৰ নহওঁক কিয়, কঠোৰ একাগ্ৰতা
অনুসৰণ কৰিলে আমাৰ প্ৰচেষ্টা খুব কম ক্ষেত্ৰতেই
বিফল হয়, কাৰণ ইয়াৰ অন্তৰ্নিহিত শক্তি সময়ৰ লগে
লগে আৰু বেছি শক্তিমান হৈ উঠে।” কেতিয়াও উদ্যম
নেহেৰুৱাব। সিয়েই নিশ্চিত সাফল্য আনি দিব। উদ্যম
নেহেৰুওৱাৰ এই নীতিকেই কোৱা হয় অটল থকাৰ
নীতি। আজিৰ এই কঠিন বাস্তৱময় জীৱনত যদি সফল
হ'ব বিচাৰে তেনেহ'লে আপুনিও এই অটল থকাৰ
নীতিত গভীৰভাৱে বিশ্বাসী হ'ব লাগিব।

পৃথিৱীৰ বহু চিন্তাশীল মনীষীয়ে যুগে যুগে
একাগ্ৰতা আৰু ধৈৰ্যক জীৱনৰ বাটত সাৰথি কৰিবলৈ
মানুহক উপদেশ দি আহিছে। তেওঁলোকে কৈছিল ধৈৰ্যশীল
লোকক ঈশ্বৰে সহায় কৰে। মশ্ৰুকৰি শ্বেত্ৰপীয়েৰে কৈছিল,
“নিৰৱচ্ছিন্ন বৃষ্টিপাতৰ ফলত শিলো ফল যায়।” বিখ্যাত
ৰাজনীতিবিদ এডমাণ্ড বাৰ্কে কৈছিল যে, “কোনো কামত
হতাশ নহ'ব আৰু যদি কেতিয়াবা হতাশাত আপোনাৰ মন
ভৰি পৰেও, তথাপি নিজৰ কামত লাগি থাকি একাগ্ৰতা
আৰু ঐকান্তিকতাত এটা যাদুৰ স্পৰ্শ আছে। মনত যদি
কিবা কৰাৰ বাসনা থাকে আৰু মানস চকুৰে তাক দেখিবলৈ
পায়, তেনেহ'লে আপোনাৰ জীৱনলৈ সাফল্য আহিবই
আহিব।

সাফল্য অৰ্জন কৰাৰ ক্ষেত্ৰত উপলব্ধিৰ নীতি
এটা ডাঙৰ কথা। আনহাতে, এই উপলব্ধিৰ নীতিৰ
সৈতে অঙ্গাঙ্গীভাৱে যুক্ত হ'ব লাগিব এই নীতিৰ পৰা
উদ্ভূত মানসিক শক্তি।

কিন্তু প্ৰশ্ন হ'ল উপলব্ধিৰ নীতি বোলা কথাটোৰ
প্ৰকৃত অৰ্থ নো কি? কোনো ব্যক্তিয়ে মনতে এক ধৰণৰ
পৰাজয় স্বীকাৰ কৰি লয় বা আত্মপৰাজয়ৰ কোনো
এক পৰ্যায়ত উপনীত হৈ হতভন্ত আৰু চৰম বিহ্বলতাত
নিমজ্জিত হয়, তেতিয়াই তেওঁৰ প্ৰয়োজন হয়
উপলব্ধিৰ আত্ম উপলব্ধি। তেওঁ নিজকে প্ৰশ্ন কৰি
জানিব লাগিব তেওঁৰ এই পৰাজয়ৰ প্ৰকৃত কাৰণ নো

কি? নিজৰ ব্যৰ্থতাক কেৱল বাহ্যিকভাৱে নিৰীক্ষণ
কৰিলেই নহ'ব, তাক চাব লাগিব তাৰ শিপা উঘালি
আনি। সেই নিৰীক্ষণত থাকিব লাগিব গভীৰ অন্তৰ্দৃষ্টি।
তাতোকৈ ডাঙৰ কথা তেওঁ জানিব লাগিব তেওঁনো
কোন আৰু তেওঁৰ সামাজিক অৱস্থান নো কি। তেওঁ
নিজৰ উপলব্ধিক সৰ্বোচ্চ স্থান দিব লাগিব। এইখিনি
কাম ঠিক-ঠাকভাৱে কৰিব পাবিলে সাফল্যৰ পথ
আপোনাৰ বাবে নিমজ হৈ পৰিব।

প্ৰবাদ আছে যে, “মানুহ নিজেই নিজৰ
আটাইতকৈ ডাঙৰ শত্ৰু।” এইটো দেখা গৈছে যে,
বহুতেই নিৰ্দিষ্ট উদ্দেশ্য থকা সত্ত্বেও গঠনমূলক কামত
আত্মনিয়োগ কৰা সত্ত্বেও জীৱনত ব্যৰ্থ হয়। কিয়?
তেওঁৰ ব্যৰ্থতাৰ কাৰণ নো কি? তেওঁ হয়তো এই
কাৰণেই ব্যৰ্থ হৈছে যে, তেওঁৰ মাজত কিবা এটাৰ
অভাৱ বৈ গৈছে।

দৰাচলতে নিজকে চিনি পোৱাতকৈ টান কাম
আন একো নাই। এনে বহু মানুহ আছে যিসকলে
একোতেই আত্মসমীক্ষা কৰি নিজকে জনাৰ চেষ্টা
নকৰে। তেওঁলোকৰ মনোবাসনা আচৰিত ধৰণৰ,
তেওঁলোকে আনক সমালোচনা কৰে লোকৰ সমস্যাক
লৈ বিস্তৰ আলোচনা কৰে, অথচ নিজক পৰ্দাৰ আঁৰত
বাখে আৰু একোতেই বাস্তৱৰ মুখামুখি হ'ব
নোখোজে। সেয়ে খুব কমসংখ্যক মানুহেহে নিজৰ
দোষ বা ভুলবোৰ দেখিবলৈ পায়। এইটো মানৱ
জাতিৰ বাবে এটা ডাঙৰ ট্ৰেজেডি বুলি ক'ব পাৰি।

আপুনি নিৰ্মোহভাৱে বিচাৰ কৰিব পাৰিব
লাগিব যে, প্ৰকৃততে আপুনি নো কোন, আপোনাৰ
প্ৰকৃত পৰিচয় নো কি? ইয়েই হ'ল সত্য উপলব্ধিৰ
নীতি আৰু এই নীতি গঢ় লৈ উঠে আত্মসমীক্ষাৰ পৰা।
সেয়ে আপোনাক মই অনুৰোধ কৰিব খুজিছোঁ এখন
আৰ্চিৰ সন্মুখত থিয় হৈ কওক— “মোৰ ফালে চোৱা,
তোমাৰ স্বৰূপ মই জানিব বিচাৰিছোঁ, জানিব বিচাৰিছোঁ
প্ৰকৃত সত্য।” আপোনাৰ মনে হয়তো আপোনাক
ক'ব, “তুমি প্ৰকৃততে যি তেনেদৰেই আছা, বন্ধু।

মিছাতে নাভাবিব লগীয়া কথাবোৰ ভাবি মগজুটো
নষ্ট নকৰিব। এজন স্বাভাৱিক স্বাস্থ্যপূৰ্ণ মনৰ অধিকাৰী
মানুহে নিশ্চয়কৈ উপলব্ধি কৰিব পাৰে যে
আত্মসমীক্ষাই হ'ল আত্মগঠনৰ মূল কথা।

এজন মানুহে যেতিয়া তেওঁৰ মাজত সুপ্ত
ক্ষমতাৰ কথা জানিব পাৰে, বিশেষকৈ সেই
আত্মোপলব্ধিৰ মাজেদি, তেতিয়া তেওঁৰ পূৰ্ণগঠনৰ
প্ৰক্ৰিয়া আৰম্ভ হয়। সেই পূৰ্ণগঠনে তেওঁৰ সফল
হোৱাৰ বাট মসৃণ কৰি তোলে।

সকলো যেতিয়া গোলমাল হৈ যায়, তেতিয়াই
প্ৰয়োজন হয় সঠিক চিন্তা আৰু আত্মবিশ্বাসৰ, যিয়ে
আপোনাক সকলো সমস্যাবেই সমাধানৰ বাট দেখুৱাই
দিব। তেতিয়াই কোনো বাধাই আৰু আপোনাৰ বাবে
বাধা হৈ নাথাকে। এনেবোৰ ক্ষেত্ৰত আপুনি সফল
হ'ব, যদিহে আপুনি লাগি থকাৰ নীতিত বিশ্বাস কৰে।
আপুনি যদি ভাবে যে, আৰু কোনো উপায় নাই,
কোনো আশা নাই, তেনেহ'লে আপোনাৰ মানসিক
অৱস্থা হৈ পৰিব যে আপোনাক সি পৰাজয়ৰ ফালেই
টানি লৈ যাব বিচাৰিব। সেয়ে এনে ক্ষেত্ৰত আপোনাৰ
কৰণীয় হ'ল, আপুনি নিজকে অহৰহ কৈ থাকিব
লাগিব যে অৱস্থাৰ পৰিৱৰ্তন হ'ব আৰু অৱশেষত
আপোনাৰ ইচ্ছাই কাৰ্যকৰী হ'ব। জীৱনত সফল
হোৱাৰ ই এটা অমোঘ উপায়। মনোবল, ইতিবাচক
চিন্তা আৰু গভীৰ আশাক সাৰথি কৰিলে সি
আপোনাক কেতিয়াও নি গাঁতত নেপেলায়, বৰং
সেইবোৰ আপোনাৰ লক্ষ্যত উপনীত হোৱাৰ বাটৰ
সকলো কাঁইট সাৰি-মচি নিকা কৰিব। সাফল্যই
আপোনাৰ ভৰি চুমিবহি। মোৰ দৃঢ় বিশ্বাস সঠিকভাৱে
চিন্তা কৰি আঙুৱালে সকলো কামতেই সফল হ'ব
পাৰি। কোনো বাধাই বাধা হৈ নাথাকে। বিশেষভাৱে
চেষ্টা কৰিলে যিকোনো সমস্যাৰ সমাধানৰ উপায়
ওলাই আহিব।

আমেৰিকাৰ অন্যতম শ্ৰেষ্ঠ আদৰ্শবাদী পুৰুষ
ষ্টেনলি আৰ্নল্ডে এবাৰ বৰ তাৎপৰ্যপূৰ্ণ কথা কৈছিল—

প্ৰগতি ❖ ৪৭

“প্ৰতিটো সমস্যাৰ মাজতেই তাৰ সমাধানৰ বীজ লুকাই থাকে।” এই উক্তিৰ সাৰমৰ্ম হ’ল ইয়েই যে, সমস্যা একোটাৰ মাজৰ পৰাই ওলাই আহে তাৰ সমাধান।

খ্ৰীষ্টানসকলৰ মাজত এনে এটা ধাৰণা আছে যে ঈশ্বৰে হেনো মানুহক মূল্যবান কিবা প্ৰদান কৰে একো একোটা সমস্যাৰ মাজেদি। সমস্যাৰ প্ৰলেপ দি তেওঁ মূল্যবান বস্তুবিধ মানুহৰ আগত পেলাই দি চাই থাকে মানুহজনে সেই সমস্যাৰ প্ৰলেপ ওচাই মূল্যবান বস্তুবিধক উলিয়াই ল’ব পাৰে নে নাই। কালনিক ঈশ্বৰৰ তথাকথিত মহিমা প্ৰচাৰৰ বাবে খ্ৰীষ্টান ধৰ্ম প্ৰচাৰকসকলে এনেধৰণৰ কাহিনী নিয়মিতভাৱে প্ৰচাৰ কৰি থাকে। তথাপি এই কাহিনীৰ আলৌকিকতা খিনিক বাদ দি আমি যদি আমাৰ জীৱনৰ অতীত সমস্যাবোৰৰ বিষয়ে অলপমান গমি চাওঁ, তেনেহ’লে দেখিম যে, খ্ৰীষ্টানসকলৰ তেনে বিশ্বাসৰ ভালেখিনি বাস্তব ভিত্তি আছে। কিয়নো আপুনি নিশ্চয় লক্ষ্য কৰিছে যে, আপোনাৰ জীৱনলৈ অহা প্ৰতিটো সমস্যাকে সমাধান কৰিবলৈ গৈ আপুনি এনে কিছু সুফল পাইছিল— যিবোৰে আপোনাক প্ৰভূত সহায় কৰিছে জীৱনৰ বাটত সুকলমে আগুৱাই যোৱাৰ ক্ষেত্ৰত। জীৱন্ত মানুহৰহে সমস্যা থাকে, মৃতকৰ কোনো সমস্যা নাথাকে। মই যেহেতু জীৱন্ত মানুহ, সেয়ে মোৰো সমস্যা থাকিব। মোৰ কাম হ’ল সেই সমস্যাবোৰৰ মোকাবিলা কৰা। সেইবোৰৰ চক্ৰবেহুৰ পৰা ওলাই অহাৰ বাটৰ সন্ধান কৰা। তাতেই প্ৰকাশ পাব মানুহ হিচাপে মোৰ মহত্ব।” সমস্যা হ’ল জীৱনৰ অৰ্থ আৰু প্ৰকৃত অৰ্থত ই জীৱনৰ চিহ্নও। যিজন ব্যক্তিৰ দহুগুণ বেছি জটিল সমস্যা থাকে, তেওঁ তেওঁতকৈ আধা সমস্যাত জৰ্জৰিত কোনো ব্যক্তিতকৈ দ্বিগুণ বেছি সজীৱ। তেওঁৰ জীৱন শক্তিও বহুগুণে বেছি থাকে। এজন মানুহৰ উন্নতিৰ মূল্য হ’ল সমস্যাৰ শিকলি ছিঙি ওলাই অহাৰ শ্ৰম। ইয়াৰ ফলত তেওঁৰ অন্তৰ্দৃষ্টি, শাৰীৰিক শক্তি আৰু সাধাৰণ ক্ষমতা এনেদৰে বৃদ্ধি পায় যে, তেওঁ গঠনমূলকভাৱে জীৱন-প্ৰগতি ৬ ৪৮

যাপন কৰাৰ প্ৰেৰণা লাভ কৰে। সমস্যাৰ এই অমোঘ ক্ষমতাৰ কথা উপলব্ধি কৰিব পাৰিছিল বাবেই বিখ্যাত বিজ্ঞানী তথা গৱেষক চাৰ্লছ এফ কেটাৰিঙে জেনেৰেল মটৰ কোম্পানীত তেওঁৰ গৱেষণাগাৰৰ দেৱালত এখন ব’ৰ্ড আৰি লৈছিল, য’ত লিখা আছিল—

“আপোনাৰ সহজ সাফল্যৰ কাহিনী মোক শুনাৰ নিবিচাৰিব, সি মোক দুৰ্বল কৰি তুলিব পাৰে। আপোনালোকৰ সমস্যাৰ কথাবোৰেই মাথোঁ মোৰ আগত প্ৰকাশ কৰিব, কাৰণ সেইবোৰে মোক মনোবল যোগায়।”

আমাৰ সমাজত দুই শ্ৰেণীৰ মানুহ আছে। এক শ্ৰেণীৰ মানুহে একোটা সাধাৰণ সমস্যাতে বিচলিত হৈ পৰে, আৰু আনটো শ্ৰেণীয়ে যিকোনো সমস্যাকে চেলেক্ত কৰিব পাৰে স্বাভাৱিকভাৱে জীৱনত উন্নতি কৰিব পাৰে মাথোঁ এই দ্বিতীয় শ্ৰেণীৰ মানুহখিনিয়েহে। এই শ্ৰেণীৰ মানুহেই মৰিও অমৰ হৈ থাকিব পাৰে।

সমস্যাৰ আন দুটা ৰূপ হ’ল ভয় আৰু উদ্বেগ। উদ্বেগ এনে এক আতঙ্কৰ বাতাবৰণ সৃষ্টি কৰে যে, ধাৰণা হয় যেনে ভয়ানক কিবা এটা হ’বলৈ ওলাইছে। ডাঃ ব্লেণ্টনে উদ্বেগক ‘আধুনিক জীৱনৰ মাৰাত্মক প্লেগ’ বুলি আখ্যা দিছিল। তাত বাদে আছে অন্যান্য সমস্যা, যেনে— অপৰাধবোধ আৰু বিতৃষ্ণা। লগতে আছে মাদক সমস্যা, সুৰাৰ সমস্যা, বিবাহিত জীৱনৰ আৰু তাৰুণ্যৰ সমস্যা। এনে হাজাৰ-বিজাৰ সমস্যা আমাৰ আগত আহি থিয় হয়হি। তথাপি ডাঃ ব্লেণ্টনৰ মতে আটাইতকৈ মাৰাত্মক আৰু অন্তৰৰ গভীৰতত থকা সমস্যাবিধ হ’ল হীনমান্যতা, যথার্থতাৰ অভাৱ, আৰু মানুহৰ মনত থকা এনে ধৰণৰ সমস্যা যিবোৰৰ বিষয়ে মানুহে ভাবিবলৈ লয় যে, সেইবোৰৰ সমাধান কৰাৰ শক্তি তেওঁৰ নাই। সমস্যা সমাধানৰ বাবে তিনিটা পথ গ্ৰহণ কৰাটো অত্যাৱশ্যক, সেইকেইটা হ’ল— (ক) জ্ঞান, (খ) চিন্তা আৰু (গ) বিশ্বাস।

যেতিয়া কিবা অসুবিধাই দেখা দিয়ে, তেতিয়া তাৰ লগত কিছুমান সুবিধাও অৱধাৰিতভাৱে আহি পৰে। সমস্যা যিমনে ডাঙৰ নহওক কিয়, তাক সঠিকভাৱে মোকাবিলা কৰিব পাৰিলে সি আৰু সমস্যা হৈ নাথাকে। জীৱনৰ কষ্টকাৰীৰ্ণ পথেৰে বাট বুলিবলৈ গৈ তেওঁৰ যেন জানিবলৈ আৰু একোৱেই বাকী নাছিল। নিজৰ অভিজ্ঞতাৰে হাৰ্কো এন্ড্ৰুজে জীৱনৰ সমস্যাবোৰক কেনেদৰে মোকাবিলা কৰিব লাগে তাৰ কৌশল আয়ত্ত কৰিছিল। কিন্তু তেওঁৰ স্কুলীয়া শিক্ষা আছিল নামমাত্ৰ। এবাৰ বিশ্ববিদ্যালয়ৰ এজন অধ্যাপকে তেওঁক অভিনন্দন জনাই কৈছিল— “জীৱনৰ সমস্যাবোৰৰ সন্মুখীন হৈ তুমি যি বিশাল জ্ঞান, আত্মবিশ্বাস আৰু ধৈৰ্য আয়ত্ত কৰিলা তাক হয়তো আমি বিশ্ববিদ্যালয়ৰ চাৰিবেৰৰ ভিতৰত দিব নোৱাৰিলোহেঁতেন। সেয়ে বিশ্ববিদ্যালয়ৰ বহু ডিগ্ৰিধাৰীতকৈ তোমাৰ জ্ঞান আৰু গৱিমা বহুগুণে বেছি। মনত সকলো কথাতে সূক্ষ্ম চিন্তা-চৰ্চাৰ বিশেষ প্ৰয়োজন আছে। কিবা এটা সমস্যাই দেখা দিলে তাক সূক্ষ্মভাৱে বিচাৰ কৰি চাবা। সি়েই সমস্যাৰ সমাধানৰ বাট দেখুৱাই দিব।”

আপোনাৰ চিন্তাৰ বস্তুগছ সকলো সময়তে প্ৰজ্বলিত ৰাখিব। আপুনি কামটো অনায়াসেই কৰিব পাৰিব, যদিহে আপুনি একাগ্ৰতা আৰু শান্ত মানসিক শক্তিৰ অধিকাৰী হয়। আপোনাৰ আটাইতকৈ শক্তিশালী অস্ত্ৰ হ’ল চিন্তাশক্তিৰ আধাৰ, অৰ্থাৎ আপোনাৰ মনটো।

টমাছ আল্ভা এডিছনে কৈছিল— “আমাৰ শৰীৰৰ ক্ষয় হয় মাথোন এটা কাৰণত আৰু সি হ’ল আমাৰ মগজুক বহন কৰি ফুৰাৰ বাবে। মগজুৱে সকলোকে পৰিচালনা কৰে আৰু সেই কাৰণেই মগজুক স্থাপন কৰা হৈছে লাওখোলাটোৰ ভিতৰত। শৰীৰৰ একেবাৰে মূৰত।” এডিছনে যি কৈছিল তাৰ মূল প্ৰতিপাদ্য হ’ল আমাৰ সকলো কৰ্ম আমাৰ দৈনিক জীয়াই থকা আমাৰ সাফল্য, আমাৰ ভৱিষ্যৎ আমাৰ

সুখ-সমৃদ্ধি সকলো কথাই ঠিক কৰে আমাৰ মনে। এইবোৰ কামৰ পৰিকল্পনা চলে আমাৰ মগজুৰ ভিতৰত। তাতেই আমি সকলো কথা মনত ৰাখোঁ, আমি বুজিব পাৰোঁ লগতে সপোন দেখো আৰু চিন্তা কৰোঁ।

আপোনাৰ জীৱনত যেতিয়া কোনো কঠিন সমস্যাৰ উদয় হয় আৰু আপুনি উদ্বেগ-উৎকণ্ঠিত অস্থিৰ হৈ পৰে, তেতিয়া চেষ্টা কৰক যিমানদূৰ সম্ভৱ নিজৰ মন শীতল ৰাখিবলৈ তাৰ পিছত নিজকে কওক, “তেনেহ’লে এইটোৱেই মোৰ সমস্যা এতিয়া শীতল মস্তিষ্কৰে ইয়াক পৰীক্ষা কৰা যাওঁক, সূক্ষ্মভাৱে তাক বিচাৰ কৰি চোৱা যাওক।” তাৰ পিছত লক্ষ্য কৰক আপোনাৰ এনে মানসিকতাৰ প্ৰতিক্ৰিয়া কেনে হয়। তাৰ পিছত সমস্যাটোৰ বিষয়ে সকলো দিশ বিবেচনা কৰি চাবলৈ আৰম্ভ কৰক। নিজকে সতৰ্ক কৰি দিয়ক, “কোনো কাৰণতেই মই আবেগৰ বশীভূত নহওঁ।

এনেদৰে মন ডাঠ কৰি সমস্যাটোৰে মুখামুখি হৈ থিয় হোৱাৰ লগে লগে আপোনাৰ মানসিক আৰু আধ্যাত্মিক শক্তি বন্ধনমুক্ত হৈ পৰিব। আপোনাৰ মনে সমস্যাটোক আঁকুৰি ধৰি তাক আমূল জোঁকাৰি দিব। আপোনাৰ শান্ত শীতল চিন্তাৰ প্ৰৱাহে আপোনাৰ অন্তৰ্দৃষ্টি আৰু সহজতে ক্ষমতাক জগাই তুলিব। লগতে উজ্জীৱিত কৰিব আপোনাৰ নতুন বোধশক্তি। শীতল প্ৰতিক্ৰিয়াই যোগসূত্ৰৰ মাধ্যম উন্মুক্ত কৰিব আৰু নতুন দিশ উন্মোচন কৰিব।

মগজু ঠাণ্ডা ৰাখি আপুনিও আপোনাৰ সমস্যাৰ বিষয়ে নিৰন্তৰ ভাবি যাওক। চাব সমাধানৰ বাট আপোনাৰ সমুখত এদিন হঠাতে মেল খাই যাব। মাথোঁ মনত এই বিশ্বাস সজীৱ ৰাখিব যে, মানুহৰ কোনো সমস্যাই চিৰস্থায়ী হোৱা নাই। আপোনাৰ সমস্যাটোও বা সমস্যাবোৰো এদিন নোহোৱা হ’ব। এই ক্ষেত্ৰত আপোনাৰ কৰণীয় হ’ল ইতিবাচকভাৱে চিন্তা কৰি যোৱা। জয় আপোনাৰ হ’বই হ’ব।

নিজৰ মনত এই বিশ্বাস প্ৰগাঢ় কৰক যে, আপোনাৰ সমস্যাটোৰ মাজতেই লুকাই আছে

সমাধানৰ বীজ। লগতে এই বিশ্বাসো অটুট ৰাখক যে, যিকোনো সমস্যাৰ মুখামুখী হোৱাৰ মানসিক ক্ষমতা আপোনাৰ আছে আৰু তাক সমাধান কৰাৰ ক্ষমতাও আপোনাৰ মাজতে সুপ্ত হৈ আছে। মনত ৰাখিব, বিশ্বাস

এটা অত্যন্ত আৰু অকল্পনীয় শক্তিশালী ক্ষমতাৰ উৎস। মস্তিষ্কৰ পৰা সঠিক বিশ্বাসৰ সন্মত পঠাবলৈ আৰম্ভ কৰক, চাব, তাৰ ফলশ্ৰুতিত আপুনিও বিশ্বাসপূৰ্ণ ফলদায়ক প্ৰত্যুত্তৰ পাই থাকিব।

মহৎলোকৰ বাণী :

- ১। ধুনীয়া মহিলা হ'ল মূল্যবান অলংকাৰ। কিন্তু এগৰাকী মহান মহিলা হ'ল সম্পদ।
— হাৰ্দি
- ২। ল'ৰা-ছোৱালীক প্ৰকৃত মানুহ হ'বলৈ শিক্ষা দিব লাগে। ভদ্ৰলোক বা ভদ্ৰ মহিলা হ'বলৈ নহয়।
— পদ্মনাথ গোঁহাই বৰুৱা।
- ৩। “আইনৰ সংশোধনৰ যোগে বিবাহিতা মহিলাসকলক অৰ্থনৈতিক স্বাধীনতা প্ৰদান কৰাটো কিছুমান লোকে বিৰোধিতা কৰে। কাৰণ ই তেওঁলোকৰ মাজত অনৈতিকতা বিয়পাই তুলি ঘৰুৱা জীৱনত ব্যাঘাত জন্মাব পাৰে। এই প্ৰশ্নৰ সন্দৰ্ভত তোমাৰ মনোভাৱ কি? এই প্ৰশ্নৰ উত্তৰত মই আন এক প্ৰশ্নৰ অবতারণা কৰি কম : পুৰুষসকলৰ মাজতো তেওঁলোকৰ প্ৰাপ্ত স্বাধীনতা আৰু সম্পত্তি লাভ কৰি উঠি অনৈতিকতালৈ গতি কৰা নাইনে? যদি তুমি 'হয়' বুলি উত্তৰ দিয়া তেন্তে মহিলাসকলৰ ক্ষেত্ৰতো হ'বলৈ দিয়া।
— মহাত্মা গান্ধী।
- ৪। আমি আকৌ ডাঠকৈ কওঁ যে আপোনাসকলে সৰোগত কৰি জানিব অসমীয়া ভাষা উন্নতি, অসমৰ উন্নতিৰ প্ৰথম টাপ... আমি এতিয়া প্ৰাণ-পনে চেষ্টা কৰিব লাগে আমাৰ সাহিত্যক আকৌ গঢ়ি তুলিবলৈ আকৌ যাতে তাৰ সুৰ বিশ্ব সাহিত্যৰ সুৰেৰে সৈতে মিলি যায়.... আমি অসমীয়াৰ নাম লোপ পাবলৈ দিব নোৱাৰো।
— লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা।

মায়ঙৰ মহত্ব

—কপামণি বৰা
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

‘মায়ং’ যাৰ নাম শুনিতে ভাৰতৰ মানুহে ভয় খায়। মায়ঙত অহা নতুন মানুহবোৰ বা মায়ঙৰ পৰা নতুন অঞ্চললৈ মানুহ গ'লে প্ৰথমে মায়ঙৰ নামটো কোৱাৰ লগে লগে মানুহবোৰে সুধিবলৈ আৰম্ভ কৰে আপুনি কিবা যাদু জানে নেকি? তেওঁলোকে ভাবে যে মায়ঙৰ মানুহে যদি কিবা যাদু কৰি পেলায়। তেওঁলোকে আশ্ৰয় বিচাৰিলেও আশ্ৰয় দিবলৈ সন্দেহ কৰে।

সঁচাকৈ মায়ঙৰ যাদুৰ প্ৰভাৱ ইমানেই আছিল যে মানুহে এতিয়াও নশলাগি থাকিব নোৱাৰে। মায়ঙৰ যাদুৰ প্ৰভাৱ অকল ভাৰততে সীমিত নহয়। ইয়াৰ প্ৰভাৱ বৃটিছ পাবলিয়ামেণ্টলৈ বিস্তৃত। এবাৰ যেতিয়া বৃটিছৰ শাসন চলি আছিল তেতিয়া বৃটিছৰ বনিকসকলে মঙলদৈৰ পৰা গুৱাহাটীলৈ জাহাজেৰে আহি আছিল। হঠাতে নদীৰ মাজত জাহাজ বৈ যায়। জাহাজ আগুৱাইও নোযোৱা হ'ল আৰু পিছুৱাইও নহা হ'ল। তেতিয়া তেওঁলোকে জাহাজৰ পৰা এজন নাৱবীয়াক গুৱাহাটীলৈ পঠিয়াই দিলে। তালৈ আহি গম পালে যে মায়ঙত যাদুকৰে জল বাণ মাৰি জাহাজ বান্ধি থৈছে। লগে লগে তাৰ পৰা বৃটিছৰ মানুহে আহি যাদুকৰজনক লগ ধৰি কথাখিনি কয়। তেতিয়া যাদুকৰে কৈছিল ‘ওহ হৈ গ'ল যা’ ইয়াৰ অৰ্থ হ'ল যাদু ভঙা গ'ল। সঁচাই বৃটিছৰ মানুহ গৈ দেখিলে যে জাহাজ ইতিমধ্যে চলিবলৈ লৈছে। ইয়াৰ পৰাই বুজিব

পাবি মায়ঙত যাদুৰ প্ৰভাৱ কিমান আছিল। আছিল মানে ইয়াৰ অৰ্থ এয়ে যে এতিয়া ইয়াৰ প্ৰভাৱ একেবাৰে নোহোৱা হৈছে। ইয়াৰ প্ৰভাৱ এতিয়াও আছে। কিন্তু এইবোৰ ব্যৱহাৰ নকৰে। অৱশ্যে এতিয়াও যি যাদু মন্ত্ৰই মানৱ কল্যাণ সাধন কৰিব পাৰে সেইবোৰৰ এতিয়ালৈকে ব্যৱহাৰ চলি আছে। ইয়াৰ জৰিয়তে বহুতো মৃতপ্ৰায় মানুহকো জীৱনদান দিব পাৰিছে।

আমাৰ ককা-আইতাসকলে কোৱা মতে আজিৰ মায়ং অঞ্চলটো প্ৰথমে আছিল এখন প্ৰকাণ্ড অৰণ্য। মায়ঙৰে চুবুৰীয়া গাওঁ লোনমাটি, ঔগুৰি সতীভেটি গাঁৱত আগতে গছ-গছনি, হাবি- জংঘল, জীৱ-জন্তুৰে ভৰি আছিল। এই ঠাই আৱিষ্কাৰ কৰ্তাসকলে যাদুৰে বাণ মাৰি সকলো হিংস্ৰ জন্তু, ডাঙৰ ডাঙৰ বাঘবোৰক বান্ধি মাৰিছিল। এনেদৰে আৱিষ্কাৰ কৰিছিল এই তিনিখন গাঁও।

শুনিব পোৱা মতে পবিতৰা অভয়াৰণ্যখনৰ নাম ‘পবিতৰা’ ৰখাৰ ওপৰতো এটা সুন্দৰ ঘটনা আছে। মায়ঙৰ এজন ৰজাৰ জীয়েকৰ নাম আছিল পবিত্ৰা, ৰজাৰ একমাত্ৰ কন্যা আছিল বাবে তাই অতি মৰমৰ আছিল কিন্তু বিধাতাৰ লিখনিত ৰাজকুমাৰীৰ ৰাজভোগ কৰিবলৈ লিখা নাছিল। গতিকে তেওঁক ব্যাধিয়ে আহি মাৰি লৈ গ'ল। ৰজাৰ একমাত্ৰ অতি মৰমৰ জীয়েকৰ দাহ কৰিছিল সেই ঠাই ডোখৰত।

সেয়েহে বাজকুমারীৰ স্মৃতিৰ চিন ৰূপে সেই ঠাই ডোখৰৰ নাম দিয়া হ'ল 'পৰিতৰা'। কালক্ৰমত ইয়ে হয়গৈ পৰিতৰা অভয়াৰণ্য।

মায়ং অকল যে যাদু-মন্ত্ৰৰ অঞ্চল সেয়া নহয়। মায়ং অঞ্চলৰ মাজত এনে কিছুমান প্ৰাচীন ঐতিহ্যৰ বস্তু যেনে— যুদ্ধৰ তৰোৱাল, ৰাজ আসন, চিকাৰ কৰিবলৈ যাওঁতে ব্যৱহাৰ হোৱা ডাঙৰ ডাঙৰ ৰচিৰ ফন, জাল, জোং-যাঠি, ধনু-শৰ, বাড় বাকুদ পৰ্যন্ত পোৱা গৈছে। কিন্তু এইবোৰ সংগ্ৰহালয়ৰ অভাৱত মানুহৰ ঘৰতে পচি সৰি লুপ্ত হৈ যাবলৈ ধৰিছে। মায়ঙৰে ঐতিহ্য মন্দিৰৰ পাহাৰ 'মায়ং পাহাৰ'। যাৰ বুকুত আছে গছ-গছনি, জীৱ-জন্তু আৰু শিলেৰে ভৰি পৰা, কিন্তু এতিয়া সংৰক্ষণৰ অভাৱত এই পাহাৰৰ বুকু উদং কৰিবলৈ ধৰিছে কিছুমান দুৰ্দান্ত মানৱে। এই পাহাৰৰ শিৱত খদিৰ হৈ আছে নানা ধৰণৰ মূৰ্ত্তি, ভাস্কৰ্য্যৰ লিখনি আদি। কিন্তু ইয়াত কোনো নতুন ভাস্কৰ্য্যৰ হাত নলগা বাবে এইবোৰ প্ৰায় ধ্বংস প্ৰায় হৈ গৈছে। এই পাহাৰৰ নামনি অঞ্চলত পোৱা যায় নানান ধৰণৰ মাটিৰ পাত্ৰ। ইয়াৰ পৰা বুজিব পাৰি যে ইয়াত অঘৰী মানুহবোৰেও এক সময়ত বসবাস কৰিছিল। তেওঁলোকে হয়তো জীৱন নিৰ্বাহৰ বাবে ব্যৱহাৰ কৰিছিল এই মাটিৰ পাত্ৰবোৰ। মায়ং পাহাৰৰ নামনিতে শিলত থকা গণেশৰ মূৰ্ত্তি, শিৱ মূৰ্ত্তি আদিৰ পৰা বুজিব পাৰি যে সেই অঘৰী অনাৰ্য্য জাতিবোৰে তেওঁলোকৰ ঈশ্বৰ দেৱতাক আৰাধনা কৰিছিল। আৰু পূজাৰ আহিলা স্বৰূপে ব্যৱহাৰ কৰিছিল মাটিৰে তৈয়াৰী ধূনা চাকি, শলা চাকি, যজ্ঞৰ হোম পুৰিবলৈ ব্যৱহাৰ কৰা আহিলা পাতি আদি এইবোৰৰ পৰা ঠাৱৰ কৰিব পাৰি যে ইয়াত খনন কাৰ্য চলালে হয়তো মানৱ জীৱনৰ আৰু বহুতো আহিলা-পাতি পোৱা যাব। মায়ং পাহাৰৰে এটি অংশ হ'ল চনকা পাহাৰ যাৰ গাত লাগি আছে বিশাল ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদী। এই পাহাৰৰ ওপৰত গুহাৰ ভিতৰত আছে শিৱ মন্দিৰ। যাৰ কথা মাথোঁ দুই এজন মানুহৰ মুখে মুখে শুনা যায়। ইয়ালৈ কোনো পূজাৰী প্ৰগতি ৬ ৫২

বা কোনো পৰ্যটক যোৱা নাছিল। যিকেইজন গৈছে হয়তো তেওঁলোকৰ ভিতৰত কোনোৱা খৰি কঢ়িয়া, কোনোবা হয়তো গছ কঢ়িয়া নাইবা কোনো চিকাৰীহে আছিল। তেওঁলোকৰ মুখৰ পৰা শুনা মতে এই শিৱ গৌৰীৰ মন্দিৰৰ গুহাটোৰ ভিতৰত গণেশৰ কেঁচুৰা কাল, তেওঁলোকৰ বাহন আদিৰ প্ৰতিমূৰ্ত্তিও খোদিত কৰি ৰখা হৈছিল। কিন্তু দুৰ্ভাগ্যৰ বিষয় যে এইবোৰ আজি প্ৰায় ধ্বংসৰ মুখত। এই গুহাৰ ভিতৰত এতিয়া জংঘলে ভৰি পৰিছে। হয়তো এদিনাখন ই ভাঙি-ছিঙি গৈ মাটিৰ লগত মিলি যাব। এই চনকা পাহাৰৰ নামনিতে আছে গণেশ মন্দিৰ। এই মন্দিৰৰ লগতে আছে ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদী। এই ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদীৰ বাঢ়নী পানীয়ে প্ৰতি বছৰে খহাই খহাই মন্দিৰৰ অৱস্থা একেবাৰে দুৰ্দশাগ্ৰস্ত কৰি পেলাইছে। অকল এয়াই নহয় ইয়াৰ তলতে অৰ্থাৎ ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদীৰ পাৰত লগ লাগি থকা শিলবোৰত খোদিত আছিল যোদ্ধা গোপিনীৰ খোজ ভাগৱতী খান, কিন্তু ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ পানীয়ে সদায় ইয়াক খুন্দিয়াই থকাৰ ফলত ইয়াৰ খোজ থকা শিলবোৰ প্ৰায় ভাঙি-ছিঙি লুপ্ত প্ৰায় হ'ল।

মায়ঙৰ এটা বিখ্যাত আৰু আচৰিত বিল হ'ল জীয়ামাৰি। যাৰ গুণ আৰু বৈশিষ্ট্য নোকোৱাকৈ এৰিব নোৱাৰি।

বৰুৱা চোৱা। এই চুৱাৰ পৰাই আৰম্ভ কৰোঁ জীয়ামাৰিৰ কাহিনী। এদিনাখনৰ কথা দুজন মানুহে (সেই সময়ত মানুহ লগ নোপোৱা কাৰণে মানুহ দুজনৰ নাম জানিব নোৱাৰিলো।) নাৱেৰে মাছ মাৰি আছিল। তেওঁলোক আছিল দুয়োজন ভায়েক ককায়েক। ককায়েকে জাল মাৰিছিল আৰু ভায়েকে নাওঁ চলাইছিল। এইদৰে তেওঁলোকে বহুত মাছ মাৰে প্ৰায় একমান বজাত বাক (ঘোঁৰা পাক, ভুত) এটা আহি জাল মাৰি থকা অৱস্থাতে ভায়েকক মাৰি পানীত পেলায় দি সি নিজে ভায়েকৰ ৰূপ লৈ থাকে।

এইদৰে ককায়েকে মাছ মাৰি আছে, কিন্তু নাৱত মাছ কমিহে গৈ থাকে। তেতিয়া ককায়েকে জাল মৰা

বাদ দি নাৱৰ গুৰিলৈ মাছ চাবলৈ আহে। তেতিয়া গুৰিত ভায়েকৰ কাষত জোলঙা এটা মোনা, বাকে লগত লৈ ফুৰাই। এখন নাৱৰ টিঙত দেখি তেওঁৰ বুজিবলৈ বাকী নাথাকিল যে ই তেওঁৰ ভায়েক নহয়। ভায়েকৰ ৰূপলৈ বাকহে আছে আৰু সিয়ে ভায়েকক মাৰি মাছবোৰ খায় শেষ কৰিছে। তেতিয়া তেওঁ জোলঙাখন নিজৰ হাত কৰি লৈ নাওঁ ঘৰলৈ ল'বলৈ ক'লে। ঘৰলৈ যোৱাৰ বাটত তেওঁ জোলঙাখন বৰকৈ খুজিলে কিন্তু ককায়েকে নিদিলে। তেওঁ ঘৰলৈ গৈ মনে মনে জোলঙাখন সৰিয়হৰ ডুলিৰ ভিতৰত সোমাই থ'লে। এই কথা শোকে তাপে লগতে ভয়ো কৰিলে, যদি ঘৰত কয় সকলোৱে ভয় খাব বা কন্দা-কটা কৰিব বুলি তেওঁ ঘৰত কাকো নক'লে। এনেদৰে বহুদিন পাৰ হ'ল বাকে তেওঁৰ ভায়েকৰ ৰূপত ঘৰ-সংসাৰ কৰিলে তাৰ ফলত জন্ম হ'ল চাৰিজন ভায়েক-ককায়েকৰ প্ৰথমজনৰ নামটো জানিব নোৱাৰিলো বাকী তিজনৰ নাম হ'ল— দিন নাথ, বসধৰ নাথ, নিলধৰ নাথ। এনেদৰে থকাৰ কিছুদিনৰ পিছত ডুলিৰ সৰিয়হ যিনি এদিন ব'দত মেলি দিবলৈ চোতালত উলিয়াই দিয়ে। তেতিয়া জোলঙাখন ওলাই পৰে। তেতিয়া ককায়েকৰ যৈণীয়েকে কি বস্তু বুলি চাব লওঁতে বাকে আহি লৈ যায়। আৰু অপেক্ষা কৰি থাকে সি গুচি যোৱাৰ সুবিধা বিচাৰি।

ব'হাগ বিহুৰ ওচৰত ৰাতি সান্দহগুৰি খুন্দি থকা অৱস্থাত প্ৰায় বাৰ বা একমান বজাত সি মুক্ত হৈ নোহোৱা হৈ গুচি যায়। তেতিয়া যৈণীয়েক বা আন সকলোৱে জানে যে সি মানুহ নহয় বাকহে।

এনে আন এটি সত্য ঘটনা জীয়ামাৰিৰ উল্লেখ কৰিব বিচাৰোঁ। সেয়া হ'ল জীয়ামাৰিত এনে এটা প্ৰথা আছিল যে গাঁৱত কিবা সকাম, সভা-সমিতি হ'ল জীয়ামাৰি বিলত গৈ ধূপ-ধূণা জ্বলায়, তামোল-পান এগছি দি প্ৰাৰ্থনা কৰা যায় তেন্তে যি বিচাৰে তাকে দিছিল এখন সোণৰ নাৱত উঠাই। ঠিক তেনেদৰে বহুদিন ধৰি এই প্ৰথা চলি আছিল। মানুহে এনেদৰে

তেওঁলোকৰ লাগতিয়াল বস্তু যেনে— কাহি-বাটি, ঘটি, টো, কেবাহী আদি কৰি যিমানবোৰ এখন সকামত প্ৰয়োজন সিমানবোৰ বস্তুৰে বিচাৰি পাইছিল। কিন্তু দুৰ্ভাগ্যবশতঃ যে কোনোবা লোভী মানুহে ইয়াৰ কিবা এপদ বস্তু লোভ কৰি ৰাখি বাকীখিনি ঘূৰাই দিলে। সেইদিনাৰ পৰাই বন্ধ হ'ল এই জীয়ামাৰিৰ সেই মহৎ প্ৰথা, সেইবোৰ আছিল সত্যৰ বস্তু, যেতিয়া অসত্যই চুলে লগে লগে সেই প্ৰথা বন্ধ হৈ যায়।

আন এটি ঘটনা হ'ল মায়ঙৰে চুবুৰীয়া গাঁও হিলৈখুন্দা বা বাঢ়েতাৰি গাঁৱৰ কথা। এই গাঁওখনত আছে এখন বুঢ়া গোহাঁইৰ থান। বুঢ়া গোহাঁই এনে বস্তু যিটোৱে ৰাতি বগা ঘোঁৰাত উঠি বাটে বাটে ঘূৰি ফুৰে। যদি ৰাতি বাটত বা বাহিৰত কোনোবা মানুহ থাকে তেওঁৰ বিপদ আহিল। সেয়েহে তেতিয়াৰ সময়ত মানুহবোৰ সন্ধিয়া হোৱাৰ লগে লগে ঘৰৰ ভিতৰত সোমাই থাকে। তেওঁ যিটো ঘোঁৰাত উঠি ফুৰিছিল সেইটো আছিল প্ৰায় এক ফুট বা দুই ফুট ওখ অৰ্থাৎ এটা ডাঙৰ ছাগলীৰ সমান কিন্তু সেই বুঢ়া গোহাঁই আছিল প্ৰকাণ্ড এটা বগা সাজ পিন্ধা মানুহৰ দৰে বস্তু। তাতোকৈ আচৰিত কথা যে তেওঁ যি ঠাইত বাস কৰিছিল সেই ঠাই ডোখৰ আছিল এডোখৰ সাধাৰণ শিলৰ গুহা প্ৰায় শিৰ চেপেনাহে। সেই সাধাৰণ ঠাইতে তেওঁ দিনটো সোমাই থাকে।

এদিনাখন আমাৰ গাঁৱৰ অৰ্থাৎ মায়ং অঞ্চলৰে চুবুৰীয়া গাঁও সতীভেটীৰ নিবাসী মতিৰাম শইকীয়াৰ বাপেক পোৰাৰাম শইকীয়াৰ মাকক এই বুঢ়া গোহাঁইয়ে ধৰে। তেওঁক প্ৰায় এক সপ্তাহমান সেই সাধাৰণ গুহাটোৰ ভিতৰত সুমুৱাই ৰাখে। মানুহগৰাকী বৰ শক্ত সু-স্বাস্থ্যৱান আৰু তেওঁৰ চুলি কেঁচা প্ৰায় আঠৰ তললৈ যোৱা আছিল এনেদৰে এসপ্তাহ মান থকাৰ পিছত এদিন হিলৈখুন্দা গাঁৱৰ সমীপৱৰ্তী গোহাঁই ডুবি নামে বিলত মানুহগৰাকী গা ধুবলৈ যায়। গা ধুই আহি থাকোতে গোহাঁই ডুবি বিলৰ সমীপৱৰ্তী গুৰি গাঁৱৰ হংস দোকানী নামৰ মানুহ এজনৰ মাকে দেখা পায়

চিঞৰি দিলে—“আইহঁত-ভাইহঁত চাহি চাহি সেইটো আমুকী (অৰ্থাৎ পোৰাৰামৰ মায়েক) ক'লে দৌৰি আছে?” চাহি চাহি লগে লগে গাঁৱৰ পৰা মানুহ দৌৰিবলৈ লয়। মানুহগৰাকী দৌৰি দৌৰি গৈ প্ৰায় সেই গুহাটোৰ ভিতৰত মূৰৰ পৰা কঁকাললৈ সোমাইছিল। এনেতে তেওঁৰ স্বামীয়ে আহি কঁকালত থাপ মাৰি ধৰে কিন্তু তেওঁ অকলে ৰাখিব নোৱাৰে এনেতে গাঁৱৰ ৰাইজেও গৈ তেওঁৰ ভৰিত ধৰি

টানিবলৈ লয়। ঠিক সেই সময়তে সেই শিল চটাও বহল হৈ গৈছিল। অৰ্থাৎ শিলৰ গুহাটো দেখিবলৈ হে অকণমান বহল আছিল কিন্তু ইয়াৰ বৈশিষ্ট্য বেলেগ আছিল। যেতিয়া মানুহে গুহাৰ ভিতৰত শলা, চাকি-বস্তি আদি জ্বলি থকা দেখিছিল; সেই সময়ত গৰাকীয়ে বাৰে বাৰে কৈ আছিল মোক এৰি দে মোৰ পূজাৰ সময় হৈছে মোক এৰি দে। কিন্তু মানুহবোৰে এৰি নিদি যবলৈ লৈ আহে।

কামত কৃতিত্ব লভিবৰ সঙ্কেত

—শ্ৰীদুলুমণি দেৱী
ষষ্ঠ বাৰ্ষিক

- ১। আত্মসন্মান সদায় অতি যতনেৰে ৰাখি চলিবা।
- ২। সদায় মিঠামুৱা আৰু বিনয়ী হ'বা।
- ৩। সকলো মানুহক সন্মান আৰু শ্ৰদ্ধা কৰিবা।
- ৪। সদায় সঁচা কথা ক'বা।
- ৫। কথা জুৰি ঠিককৈ ক'বা।
- ৬। নিজৰ দোষ ততালিকে স্বীকাৰ কৰিবা।
- ৭। কেতিয়াও কৰ্তব্য কৰিবলৈ পিছ নুহকিবা।
- ৮। আহৰি কালৰ সদ্ব্যৱহাৰ কৰিবা।
- ৯। সদায় আনন্দ মনেৰে থাকিবলৈ চেষ্টা কৰিবা।
- ১০। ঈশ্বৰ বিশ্বাসী হ'বা।

ব'হাগ বিহুৰ ৰীতি নীতি

—শিৱানী দেৱী
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

জাতীয় উৎসৱ ৰঙালী বিহু অসমীয়াৰ বুকুৰ হিয়াৰ আমঠু, বিহুৱেই একমাত্ৰ উৎসৱ যি সমস্ত অসমীয়া জাতিক একতাৰ ডোলেৰে বান্ধ খুৱাই ৰাখিছে। কৃষিজীৱী অসমীয়া সমাজে এই ৰঙালী বিহুৰ মাজেদি মনৰ সমস্ত আবেগ-অনুভূতিৰে আনন্দ প্ৰকাশ কৰি আহিছে অতীজৰে পৰা। ৰঙালী, কঙালী, ভোগালী তিনিওটি বিহুৱেই অসমীয়াৰ বুকুৰ আপোন তথাপিও ৰঙালীৰ প্ৰতি যেন অসমীয়াৰ আবেগ-অনুভূতি সুকীয়া।

গোটেই ব'হাগ মাহজুৰি পালন কৰা ৰঙালী বিহুৰ প্ৰতিটো ৰীতি-নীতি, লোকাচাৰ অতি মনোৰম। এই ৰীতি-নীতিসমূহৰ প্ৰত্যেকৰে আছে বৈজ্ঞানিক তথ্যভিত্তিক কাৰণ আৰু আছে তাৰ সামাজিক মূল্যায়ন। ফাগুনৰ উত্তাল বতাহজাকে গছ-লতা কৰে নিৰাভৰণ। তাৰ পিছত আহে প্ৰকৃতিৰ বুকুলৈ বসন্ত। এই বসন্ত আগমনৰ লগে লগে আয়োজন হয় ৰঙালীক আদৰাৰ। গছ, লতা হৈ পৰে সেউজবুলীয়া, দূৰণিৰ কুলিটিয়ে মাতে ৰিঙিয়াই বিহু আহিল আহিল বুলি।

গৰু বিহুৰ দিনা পালনীয় নিয়ম : চ'তৰ শেষত দিনটোক কোৱা হয় সংক্ৰান্তিক দোমাহী। সেইদিনাই পালন কৰা হয় গৰু বিহু। ইয়াৰ পৰাই আৰম্ভ হয় ব'হাগ বিহুৰ মাহজোৰা পৰিক্ৰমা।

গৰু গা ধুওৱা : কৃষিজীৱী অসমীয়াৰ গৰু কেইটা হ'ল মূলধন। গৰু বিহুৰ দিনা পুৱাই গা-ধুৱাবলৈ

গৰুক নৈ বা পুখুৰীৰ পাৰলৈ লৈ যোৱা হয়। মাহ-হালধি সানি গা-ধুৱাই পৰিষ্কাৰ কৰা হয় প্ৰতিদিনে কৃষিকৰ্ম কৰিবলৈ যাওঁতে গৰু হৈ পৰে বোকা পানীৰে লেতেৰা। সেয়ে আন দিনা হয়তো পৰিষ্কাৰকৈ ধুৱাব পৰা নহয়, কিন্তু এই বিশেষ দিনটোত সিহঁতক সযতনে পৰিষ্কাৰ কৰা হয়। মাহ-হালধিৰ ঔষধীয় গুণ ইহঁতৰ ছালত হ'ব পৰা সম্ভাৱ্য ৰোগ প্ৰতিৰোধত সহায়ক হয়। তাৰ পিছত তিতাকেৰেলা, জাতিলাউ, বেঙেনা, বৰ খেকেৰা, হালধিৰ চাট সাজি তাৰ সিহঁতৰ গাত কোবোৱা হয় এই বুলি—“লাও খা, বেঙেনা খা, দিনে দিনে বাঢ়ি যা। মাৰ সৰু, বাপেৰে সৰু তই হবি বৰ গৰু” বুলি। এই পাচলিসমূহৰ ঔষধি গুণে সিহঁতৰ শ্ৰীবৃদ্ধি হোৱাত সহায় কৰে।

নতুন পঘাৰে বন্ধা : নতুনৰে ধৰণী আমোল-মোলোৱা এই সময়ত এডাল নতুন পঘাৰে ঘৰৰ গৰুকেইটাক বান্ধি ঘৰৰ গৃহস্থই সিহঁতৰ প্ৰতি কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰে। মাহ-হালধিৰে গা ধুৱাই নতুন পঘা দি গৃহস্থই সিহঁতক সাজু কৰে আগস্তুক কৃষি কৰ্মৰ বাবে।

গোহালি পৰিষ্কাৰ কৰা আৰু যাগ দিয়া : গোহালি ঘৰটো সেই দিনা বিশেষভাবে পৰিষ্কাৰ কৰি তাত বহু আৰু হালধিৰ মিহলিগুলা পানী ছটিয়াই বীজাণুমুক্ত কৰা হয়। বহু এবিধ এনে গছ যাৰ গোন্ধত সৰ্প পলায়ন কৰে। হালধিৰ ঔষধি গুণ সৰ্বজনবিদিত। এই দুটাই সংমিশ্ৰিত পানীয়ে মজিয়া বীজাণুমুক্ত

হোৱাৰ লগতে সৰ্প আগমনৰ বাটো ৰোধ কৰে। বছ-হালধিৰ পানী ঘৰৰ বাহিৰে-ভিতৰে ছটিওৱা হয়। গোহালিত হ'ব পৰা মহ-ডাঁহ আদিও ইয়াৰ দ্বাৰা আঁতৰ হয়। গধূলি বাৰীৰ সৰাপাত, জাবৰ-জোথৰ আদি জ্বলাই যাগ দিয়া হয়। ইয়াতে মহ আৰু আন পোক-পৰুৱাৰ উপদ্ৰৱৰ পৰা গোহালিটোৰ লগতে ঘৰখনকে পৰিত্ৰাণ কৰে। ফেনাইল নাইবা পৰিশোধক নাইবা পৰিমার্জক নোহোৱা দিনত আমাৰ পূৰ্বজসকলে নিজকে বিপদমুক্ত কৰিছিল এই ঔষধি গছ বনসমূহৰ জৰিয়তে।

দীঘলতি-মাখিয়তিৰে কোবায় : দীঘলতি আৰু মাখিয়তি নামৰ দুবিধ ঔষধি গছৰ পাতেৰে গৰু বিহুৰ দিনা গৰুক কোবোৱা হয়। ইয়াৰ ঔষধি গুণে গৰুৰ গাত থকা ডাঁহকে আদি আন আন পোক-পৰুৱা আদি দূৰ কৰি তাৰ ছাল সুস্থ কৰি বখাত সহায় কৰে।

মানুহ বিহু : বিহুৰ দ্বিতীয় অৰ্থাৎ এক ব'হাগৰ দিনা মানুহ বিহু বোলা হয়। মানুহৰ বিহুৰ দিনা পালন কৰা প্ৰতিটো বীতি-নীতিৰে আছে বিতৰণভিত্তিক কাৰণ আৰু সামাজিক বান্ধোন।

মাহ-হালধিৰে গা ধোৱা : মানুহ বিহুদিনা মাহ-হালধি সানি গা-ধোৱা নিয়ম অতীজৰে পৰা প্ৰচলিত। মাহ-হালধিৰ ঔষধি গুণৰ উপৰিও অসমীয়া সমাজত ইয়াক অতি উত্তম মাংগলিক প্ৰথা বুলি গণ্য কৰা হয়। সেয়ে বিবাহকে আদি কৰি সকলো মাংগলিক অনুষ্ঠানত ইয়াৰ দ্বাৰা গা ধোৱাৰ নিয়ম প্ৰচলিত। হালধি-মাহৰ ঔষধি গুণে ছালৰ বিভিন্ন ৰোগ নিৰাময় কৰাৰ লগতে আমাৰ শৰীৰৰ বং উজ্জ্বল কৰি বখাত সহায় হয়। ৰোগ নিৰাময় তথা সৌন্দৰ্যবৰ্ধনৰ উপৰিও মাংগলিক প্ৰথা হিচাপেও ইয়াক ব্যৱহাৰ কৰা হয়। ব'হাগ হ'ল অসমীয়াৰ নতুন বছৰৰ আৰম্ভণি মাহ, সেয়ে নতুনক আদৰিবলৈ আমি মাহ-হালধিৰে ঘঁহি গা ধুই আগবাঢ়ো এটা নতুন বছৰলৈ।

নতুন বস্ত্ৰ পিন্ধা : নতুন বছৰ বুলি ব'হাগ বিহুত অতি নিঃস্বঃ জনেও এখন নতুন বস্ত্ৰ পৰিধান কৰে।

প্ৰকৃতিয়ে পুৰণি আঁতৰাই নতুন সাজ পিন্ধি আমাক যেন অনুপ্ৰাণিত কৰে।

পুৰণি আঁতৰাই নতুনক আদৰি ল'বলৈ কেৱল সাজযোৰেই নহয় আমাৰ দুখ-মলিনতা আদি আঁতৰাই নতুন বছৰটোক আদৰি আনিবলৈ এই নতুন সাজৰ প্ৰয়োজন; কিয়নো এই নতুন সাজযোৰে আমাৰ মনলৈ নতুন উদ্যম তথা কৰ্মপ্ৰেৰণা আনে।

ভগৱানক আৰু গুৰুজনাক সেৱা জনোৱা : নতুন সাজ পিন্ধি সকলোৱে প্ৰথমে নিজ নিজ ইষ্ট দেৱতাৰ ওচৰত মূৰ দোৱাই প্ৰণাম কৰাৰ পিছত ঘৰৰ গুৰু তথা জ্যেষ্ঠজনক প্ৰণাম কৰাৰ নিয়ম প্ৰচলিত। নিজ নিজ কৰ্মৰ বাবে আমি ব্যস্ত থকাৰ বাবে প্ৰতিদিনে ভগৱানৰ ওচৰত প্ৰত্যেকেই মূৰ দোঁৱাবলৈ সময় নাপাব পাৰো; কিন্তু বিহু বুলি এই বিশেষ দিনটোত তেওঁক আৰাধনা কৰি সেৱা জনোৱাটো আমাৰ বাবে অতি প্ৰয়োজন। এই ভগৱান ভক্তিৰে ব্যক্তিক বিপথগামী হোৱাৰ পৰা আঁতৰাই ৰাখে। বিশেষকৈ আজিৰ সমাজৰ চৰম অৱক্ষয়ৰ দিনত আমি আমাৰ সন্তানসকলক সজ পথেৰে পৰিচালিত কৰিবলৈ ইয়াক অতি প্ৰয়োজন। তদুপৰি আজিৰ যুৱ প্ৰজন্মক অন্ধকাৰ পথৰ পৰা পোহৰৰ বাট দেখুৱাবলৈ ভগৱান তথা গুৰুজনাক সন্মান জনাবলৈ আগ্ৰহান্বিত কৰাটো অতি প্ৰয়োজন। এই নিয়মৰ দ্বাৰা আমি আমাৰ সন্তানক সুপথ দেখুৱাবলৈ সক্ষম হ'ম।

শাকৰ আঞ্জা, আমকলি, কেঁচা হালধি, তিৰুঁহ আদি খোৱাৰ নিয়ম : বিহুৰ দিনা কেঁচা হালধি, কেঁচা আমকলি, তিৰুঁহ আদি চোবাই খোৱাৰ নিয়ম। এই কেঁচা আমৰ আঠা, কেঁচা হালধিৰ বস আৰু তিৰুঁহে আমাৰ শৰীৰৰ ভিতৰ প্ৰক্ৰিয়াসমূহ সুস্থ কৰি বখাৰ লগতে ৰোগ প্ৰতিৰোধ ক্ষমতাও বৃদ্ধি কৰে। গধূলি সঁজত একৈছবিধ শাকৰ আঞ্জা খোৱাৰ নিয়ম প্ৰচলিত। এই একৈছবিধ শাকৰ লগত থাকে মানিমুনি, মাটিকান্দুৰি, দোৰোণ, টেঙেচি, কলমৌ, ভেদাইলতা, নবসিংহ আদি নানান ঔষধি গুণসম্পন্ন শাক, এই

শাকৰ আঞ্জাখনে আমাৰ পৰিপাক যন্ত্ৰ শোধন কৰাৰ লগতে শৰীৰৰ নানা ৰোগ নিবাৰণত সহায় হয়।

দৈ পইতা খোৱা : বিহুৰ দিনা দৈ পইতা ভাতৰ লগত খোৱাৰ নিয়ম আছে। দৈ আৰু পইতা ভাত দুয়োটাই হ'ল ঠাণ্ডা। শীতৰ পিছত গৰম পৰিবলৈ আৰম্ভ হয় এই বিহু সময়তে। প্ৰথম শৰীৰটোক ঠাণ্ডা কৰা হয়। এই দৈ পইতা খাওঁতে বিচনীৰ বা লোৱা হয়। ইয়াৰ আগলৈকে বিচনীৰে বিচিব নাপায় বুলি কোৱা হয়। কিয়নো শীতৰ পিছত ফাণ্ডনৰ পছোৱা বতাহত শীতৰ কিছু আমেজ থাকে। বিচনীৰ ঠাণ্ডা বতাহে সেই সময়ত শৰীৰৰ অপকাৰ কৰিব পাৰে। কিন্তু বিহুৰ পিছত গৰম আঁতৰিবলৈ ফেন বা বিচনী ল'লে আমাৰ বিশেষ অপকাৰ নহয়। অৰ্থাৎ দৈ-পইতা খাই বিচনীৰে বা লৈ নতুনকৈ পৰা গৰমৰ সৈতে মোকাবিলা কৰিবলৈ শৰীৰটোক প্ৰস্তুত কৰা হয়।

বিহুৰ নৃত্য, গীত-বাদ্য আদি : ৰঙালী বিহু হ'ল আনন্দ উৎসৱৰ আধাৰ, বিহুৰ নাম, নৃত্য, ঢোল টকা, গগনা, সুতুলি আদি বাদ্য বিহুৰ অবিচ্ছেদ্য অংগ। এই গীত-নৃত্য আদিৰ জৰিয়তে মুঠতে শস্য শ্যামলা বসুন্ধৰাক শস্য শ্যামলা হ'বলৈ আহ্বান জনোৱা হয়। আমাৰ মনৰ আনন্দ প্ৰকাশৰ মাধ্যম হ'ল এই বিহুগীত বা বিহু নামবোৰ। এই নৃত্য গীতবোৰে যুগে যুগে আমাৰ মনৰ বাৰ্তাবাহক হৈ আহিছে। কোনোবা ডেকাই মনৰ গোপন কোণত থকা প্ৰেম-ভালপোৱা আদি প্ৰকাশৰ মাধ্যম। এই বিহু নাম গাই মনৰ বতৰা দিয়ে কোনোবা গাভৰুলৈ। বিভিন্ন বয়সৰ লোকে বিভিন্ন নাম গাই মনৰ আনন্দ প্ৰকাশ কৰে এই বিহুগীতৰ জৰিয়তে। বিহুগীত, নৃত্য-বাদ্য বজাই আনন্দ কৰি অসমীয়াই পাহৰিব খোজে নিজৰ দুখ-বেদনা আৰু আনন্দ মনেৰে আদৰে নতুন বছৰটোক। গোটেই বছৰটো শ্ৰম কৰাৰ অন্তত খেতি কৰি আজৰি হৈ এই অৱসৰ সময়খিনিক কৃষিজীৱীসকলে পালন কৰে এই ব'হাগ বিহু। গতানুগতিকভাৱে কাম কৰিলে মানুহৰ কৰ্ম শক্তি হ্রাস হয়, কিন্তু বিহুৰ আনন্দ উৎসৱত মতলীয়া হৈ পুনৰ

কৃষিকৰ্মত ৰত হ'বলৈ দেহলৈ আনে প্ৰেৰণা। নতুন উৎসাহ তথা কৰ্মোদ্যমেৰে ব্যস্ত হৈ পৰে নিজ নিজ কৰ্মত। সেয়ে এই ৰঙালী উৎসৱে আমাৰ মনলৈ আনে নতুন কৰ্মপ্ৰেৰণা তথা কৰ্মোদ্যম। খোপাতে কপৌ, নাহৰ, তগৰ আদি ফুল পিন্ধা : বসন্তৰ আগমনৰ লগে লগে অসমৰ হাবি-বনবোৰ সুবাসিত হৈ পৰে নানান ধৰণৰ সুবাসিত ফুলে। তাৰে ভিতৰত প্ৰধান কপৌ, নাহৰ, তগৰ, কেতেকী আদি। বিহুৰ বতৰত মনৰ হেঁপাহত অসমীয়া নাৰীয়ে ইয়াৰে এবিধ ফুল খোপাত গুজি লয়। যুগে যুগে ফুল নাৰীৰ সৌন্দৰ্যবৰ্ধনৰ আহিলাৰূপে পৰিগণিত হৈ আহিছে। কেৱল সৌন্দৰ্যবৰ্ধন বা সুগন্ধিৰ বাবেই এই ফুল পিন্ধা নহয়। ইয়াৰ সুগন্ধিয়ে নাৰীৰ চুলিত থকা উফি, ওকনি আদি দূৰীকৰণত সহায় কৰে। এতেকে আওপকীয়াকৈ মহিলাৰ চুলিৰ যতন তথা পৰিচৰ্যাতেহে সহায় হয়।

বৰহমথুৰিৰে গুঁঠ বোলোৱা : ব'হাগ বিহুৰ বৰহমথুৰিৰে গুঁঠ বোলোৱা হয়। আগৰ মহিলাসকলে ইয়াৰে গুঁঠ বোলাই নিজকে দেখনিয়াৰ কৰিছিল। যি সময়ত লিপষ্টিকৰ প্ৰচলন নাছিল। ফাণ্ডন-চ'তৰ শুকান বতৰে আমাৰ ছালৰ লগতে গুঁঠযুৰিলৈ শুষ্কতা আনে আৰু গুঁঠ ফাটিবলৈ ধৰে। এই বৰহমথুৰিৰ ৰঙে শুকান গুঁঠলৈ সজীৱতা আনি গুঁঠ ফটা ৰোধ কৰে। এতেকে আজিৰ বিভিন্ন ৰাসায়নিক দ্ৰব্যৰে বনোৱা লিপষ্টিকতকৈ যে বৰহমথুৰি বহুগুণে উত্তম সেইটো সহজেই অনুমেয়।

নাহৰ পাতৰ লিখনী : ব'হাগ বিহুত নাহৰ পাতত এই মন্ত্ৰফাঁকি লেখি ঘৰৰ চালত বখাৰ নিয়ম। প্ৰচলিত মন্ত্ৰফাঁকি হ'ল 'দেৱ দেৱ মহাদেৱ নীলগ্ৰীৱ জন্টাধৰ; বাতবৃষ্টি হৰদেৱ-মহাদেৱ নমোস্ততে'। আমি জানো চ'তৰ শেষৰ পৰা জেঠৰ আৰম্ভণিলৈকে অহা ধুমুহা বতাহ জাক অসমৰ ৰাইজক বিপৰ্যাপ্ত কৰে। যাক অসমীয়া ৰাইজে 'বৰদৈচিলা' বুলি কয়। সম্ভাৱ্য ধুমুহা বতাহৰ পৰা নিজৰ ঘৰ-দুৱাৰক ক্ষমা কৰিবলৈ সংহাৰকপী মহাদেৱক এই মন্ত্ৰৰ দ্বাৰা মিনতি জনোৱা হয়। প্ৰকৃতিৰ ধ্বংসলীলাক ভগৱানৰ বাহিৰে যে আনে

বোধ কৰিব নোৱাৰে সেই কথা আগত ৰাখিয়েই এই নিয়মৰ প্ৰচলন হৈছিল। এইদৰে নানান লোকাচাৰ তথা ৰীতি-নীতিৰে ব'হাগ বিহু পালন কৰা হয়। গৰু বিহু, মানুহ বিহু, গোসাঁই বিহু, চেৰা বিহু আদি নামেৰে পালন কৰি ব'হাগ আৰু জেঠৰ সংক্ৰান্তিৰ দিনা বিহু উৰুৱা উৎসব পালন কৰি ব'হাগক বিদায় দি সকলো লোক নিজ নিজ কৰ্মত বাস্তৱ হৈ পৰে। এই সকলোবোৰ ৰীতি-নীতিৰে একো-একোটা বিজ্ঞানসন্মত যুক্তি আৰু কাৰণৰ লগতে আছে সামাজিক মূল্য।

এই সামাজিক মূল্যবোধৰ বাবেই এই ৰীতি-নীতিসমূহক কেৱেঁ উলাই কৰিব পৰা নাই। কম-বেছি পৰিমাণে প্ৰায় সকলো অসমীয়াই ইয়াক মানি ধৰা হয় আৰু নিজকে অসমীয়া বুলি চিনাকি দি গৌৰৱ অনুভৱ কৰে। যেতিয়ালৈকে অসমীয়া জাতি থাকিব তেতিয়ালৈকে বিহুৰ এই ৰীতি-নীতিৰ পৰম্পৰা প্ৰবাহমান হৈ থাকিব; কিয়নো ইয়াৰ অন্তৰালত থকা বৈজ্ঞানিক দিশটিক উলাই কৰিবৰ সাধ্য কোনো অসমীয়াৰে নাই।

মহৎ লোকৰ বাণী

সংগ্ৰাহক : শ্ৰীমনোজ সৰকাৰ
চতুৰ্থ বাৰ্ষিক

- ১। “শিক্ষাই হৈছে মূল উপায়, যি মানুহৰ জীৱনলৈ সুখ আৰু শাস্তিৰ নিজৰা বোৱাই আনিব পাৰে।” —এৰিষ্টটল।
- ২। “অধৈৰ্য্য আৰু আলস্য হ'ল আটাইবোৰ পাপৰ উৎস।” —ফ্ৰাঙ্ক কাফ্কা।
- ৩। “আম্ব প্ৰশংসাকাৰীক ভগৱানে ঘিন কৰে।” —ছেল্ট ক্ৰিমেন্ট।
- ৪। “মদাপী স্বামী থকা স্ত্ৰীয়েহে জানে তেওঁৰ সংসাৰত কেনে অশান্তি আৰু ধ্বংসলীলা চলি থাকে।” —মহাত্মা গান্ধী
- ৫। “আমাৰ চিন্তা ভাৱনাৰ পৰাই চৰিত্ৰ গঠন হয়।” —আনন্দ চন্দ্ৰ আগৰৱালা

মানৱ সমাজত বাগিয়াল বস্ত্ৰৰ প্ৰভাৱ

—নিকুঞ্জ মণ্ডল
স্নাতক ষষ্ঠ বাৰ্ষিক

সমাজত প্ৰাচীন কালৰে পৰা চলি আহিছে; এনে কিছুমান বস্ত্ৰৰ ব্যৱহাৰ বিশেষ সম্প্ৰদায়ৰ ধৰ্মীয় অনুষ্ঠান বিশেষতঃ পৰিচালিত। প্ৰাচীন কালত এনে বাগিয়াল বস্ত্ৰসমূহ অতি সীমাবদ্ধ আছিল আৰু ব্যৱহাৰকাৰী সকলেও সৰ্বনিয়ন্ত্ৰণৰ দ্বাৰা কম মাত্ৰাত ব্যৱহাৰ কৰিছিল। যি কোনো বাগিয়াল বস্ত্ৰৰ ব্যৱহাৰ ক্ৰমাৱয়ে বাঢ়ি গৈ থাকে।

প্ৰথম অৱস্থাত যি পৰিমাণৰ বাগিয়াল বস্ত্ৰ ব্যৱহাৰ কৰিলে মানসিক পৰিবৰ্তন ঘটে পাছলৈ সেই একে পৰিমাণৰ মানসিক পৰিবৰ্তন ঘটাবলৈ অধিক মাত্ৰাত ব্যৱহাৰ কৰিবলগীয়া হয়। এনেকৈয়ে লাহে লাহে বাগিয়াল বস্ত্ৰৰ ব্যৱহাৰৰ মাত্ৰা বাঢ়ি গৈ থাকে আৰু ব্যৱহাৰ কৰোঁতাৰ বাগিয়াল বস্ত্ৰৰ প্ৰতি আসক্তি জন্মে আৰু লাহে লাহে তেওঁৰ স্বভাৱত পৰিণত হয়। তেনে আসক্তি আৰু স্বভাৱ জন্মাৰ পাছত বাগিয়াল বস্ত্ৰ ব্যৱহাৰ নকৰাকৈ থাকিব নোৱাৰা হয়।

মদ, কানি, ভাং-গাজা খোৱাৰ পাছত মানুহৰ চিন্তা শক্তিত ব্যাঘাত জন্মাৰ বাবে তেনে মানুহে অস্বাভাৱিক আচৰণ কৰে আৰু এই কাৰণেই মদ, কানি, ভাং আদিক বাগিয়াল বস্ত্ৰ বুলি কোৱা হয়। বাগিয়াল বস্ত্ৰ, মাদক দ্ৰব্য আৰু নিচায়ুক্ত ঔষধ আটাইয়ে সমপৰ্যায়ৰ বস্ত্ৰ আৰু আটাইকেইবিধ দ্ৰব্যই কম-বেছি ৰূপে মানুহৰ চিন্তা-শক্তিত বিজুতি ঘটায়। ভাং খাই বহুতে নকৰিবলগীয়া কাম কৰে। সমাজত কাজিয়াৰ আঁৰতে থাকে মাদক দ্ৰব্য সেৱন কৰা লোক। বাগিয়াল বস্ত্ৰ, মাদক দ্ৰব্য আৰু নিচাকাৰক ঔষধ ব্যৱহাৰ কৰাৰ

ফলত ক্ষুদ্ৰক সময়লৈ হ'লেও পশুত পৰিণত হয়।

বাগিয়াল বস্ত্ৰ কিয় খায় বা খাবলৈ কিয় আগ্ৰহ জন্মে তাৰ নিৰ্দিষ্ট কোনো এটি কাৰণ কোৱা টান। সদৃশ দোষৰ বাবেই বহুতে বাগিয়াল বস্ত্ৰ ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰা দেখা যায়। মাদক দ্ৰব্য সেৱন কৰা বন্ধুৰ লগত থাকোতে থাকোতে তেওঁৰ স্বভাৱ দেখোতে দেখোতেই ক'ব নোৱাৰাকৈ বাগিয়াল বস্ত্ৰৰ প্ৰতি আসক্তি জন্মে আৰু স্বভাৱত পৰিণত হয়। কিছুমান মানুহে বাগিয়াল বস্ত্ৰ প্ৰথমতে নিজৰ টকাৰে কিনি আনি কমকৈ খোৱা বন্ধুক খুৱায় আৰু পাছত কমকৈ খোৱা বন্ধুজনেও অতি মাত্ৰাত বাগিয়াল বস্ত্ৰ ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ বাধ্য হৈ পৰে। কিছুমানে নিজৰ বন্ধুক বহুত দিনৰ মুৰত লগ পালে নিজৰ টকাৰেই বাগিয়াল বস্ত্ৰ খুৱাই নিজকে টকা-পইচা থকা মানুহ বুলি গৌৰৱ কৰে। আচলতে বাগিয়াল বস্ত্ৰ অকলে খাই কোনেও সন্তোষ নলভে বিড়ি, চিগাৰেট বা তামোলখনৰ দৰে আন যিকোনো বাগিয়াল বস্ত্ৰ খাবলৈ খাওঁতাজনে সদায় সঙ্গী বিচাৰে।

কোনো দিনেই বাগিয়াল বস্ত্ৰ ব্যৱহাৰ নকৰা সঙ্গীৰ মনোবল কম হ'লেও সদৃশ সুখ দিবলৈ বুলিয়ে প্ৰথমতে তেওঁ খাবলৈ আৰম্ভ কৰে আৰু পাছলৈ ক্ৰমাৱয়ে মাত্ৰা বঢ়াই নিয়াৰ ফলত বাগিয়াল বস্ত্ৰৰ প্ৰতি আসক্তি জন্মি তাক এৰিব নোৱাৰা হয়। বহুতে ঘৰুৱা অশান্তিৰ পৰা হাত সাৰিবলৈ, প্ৰেমিকৰ পৰা পোৱা বিচ্ছেদৰ বাবে আনৰ লগত গুণাগুণি কৰিবলৈ আৰু কিছুমানে কোনো কাম হোৱাৰ আনন্দ কৰি সুখ পাবলৈ

বুলিও বিভিন্ন জনে বাগিয়াল বস্তু ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ, আৰু আন কিছুমানে কোনো কাম হোৱাৰ আনন্দ কৰি সুখ পাবলৈ বুলিও বিভিন্ন জনে বাগিয়াল বস্তু ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ ধৰে।

যিকোনো বাগিয়াল বস্তু ব্যৱহাৰ কৰা লোককে মানুহে বিশ্বাস নকৰে, তেনে লোকৰ নিজৰো আত্মবিশ্বাস আৰু নিৰ্ভৰশীলতা নাইকিয়া হৈ যায়। বাগিয়াল বস্তুৰ প্ৰতি আসক্তি জন্মা কাৰণেই টকা-পইচাৰ অভাৱ হ'লে ঘৰৰ বিভিন্ন বস্তু বিক্ৰী কৰি হ'লেও বাগিয়াল বস্তু যোগাৰ কৰে আৰু পাছলৈ নিজে সৰ্বেসৰ্বী হয়। বাগিয়াল বস্তু পোন প্ৰথমবাৰৰ বাবে ব্যৱহাৰ কৰি সম্বন্ধীয় কাৰোবাৰ হাতত ধৰা পৰিলে বাগিয়াল দ্ৰব্য সেৱন কৰাজনে সচৰাচৰ কয় মোক যিমনে ধৰা পেলাবি সিমনে তহঁতৰ সন্মান যাব। বাগিয়াল বস্তু ব্যৱহাৰ কৰোঁতাজনে কেতিয়াও নিজকে কথাত হাৰ নামানে আৰু আনৰ লগতো কথা পাতিবলৈ অলপো ভয় নকৰে।

বাগিয়াল বস্তুৰ প্ৰতি আসক্তিয়ে পৃথিৱীৰ অসংখ্য মানুহৰ ব্যক্তিগত আৰু পৰিবাৰিক জীৱন ধ্বংস কৰিছে। আজিকালি সামাজিক, ৰাজনৈতিক অশান্তি আৰু জঘন্য হিংসাত্মক কাৰ্যকলাপৰো ওৰিতে এনেবোৰ বাগিয়াল বস্তুৰ ব্যৱহাৰ আৰু চোৰাং বেপাৰ। সমাজৰ কল্যাণ আৰু শান্তিৰ বাবে বাগিয়াল বস্তুৰ ব্যৱহাৰৰ বিৰুদ্ধে এক ব্যাপক আন্দোলন তথা কাৰ্যকৰী ব্যৱস্থা অতীৰ প্ৰয়োজন হৈছে। বৰ্তমান চৰকাৰেও এনে বাগিয়াল বস্তু ব্যৱহাৰত বাধা আৰোপ কৰিবলৈ বাগিয়াল বস্তু তৈয়াৰ কৰা কোম্পানীৰ ওপৰত বেছিকৈ কৰ লগাইছে।

বাগিয়াল বস্তু ব্যৱহাৰ নিয়ন্ত্ৰণৰ দৰকাৰী কেইটামান টিপছ তলত উল্লেখ কৰা হ'ল—

১। আমি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে স্কুল-কলেজত পঢ়ি থকা অৱস্থাত আমিহেই যদি বিড়ি, চিগাৰেট, শিখৰ, হৰপল, ৰজনীগন্ধা, মদ, ভাং ইত্যাদি খোৱা অভ্যাসত

পৰিণত কৰো আৰু তেনে স্বভাৱ জন্মাৰ পাছত বাগিয়াল বস্তু ব্যৱহাৰ নকৰাকৈ থাকিব নোৱাৰা হওঁ, তেনেহ'লে স্কুল-কলেজত নপঢ়া ল'ৰা-ছোৱালীবোৰে কিয় বাগিয়াল বস্তু ত্যাগ কৰিব?

২। স্কুল-কলেজত পঢ়ি শিক্ষিত হৈ যদি শিক্ষিত ব্যক্তিসকলেই মদ, ভাং, বিড়ি চিগাৰেট ইত্যাদি ত্যাগ নকৰাকৈ চলে তেনেহ'লে আন ব্যক্তিসকলে এইবোৰ ত্যাগ কৰিব জানো? সেইবাবেই হয়তো সমাজত ক্ৰমান্বয়ে বাগিয়াল বস্তু সেৱন কৰা মানুহৰ সংখ্যা ক্ৰমাৎ বৃদ্ধি পাই আহিছে।

৩। বাগিয়াল বস্তু সেৱন কৰা ব্যক্তিসকলে জানে যে এইবোৰ খোৱা ক্ষতিকাৰক আৰু এইবোৰ খোৱা ব্যক্তিসকলেও আনকি এটা নিৰ্দিষ্ট সময়ত মদ, ভাং খোৱা ব্যক্তিসকলৰ আচৰণক বেয়া পায়। নিজে মদ খায় যদিও মদ নোখোৱাৰ সময়ত আনক মদপী বুলি কোৱা শুনা যায়।

৪। বৰ্তমান সময়ত মাক দেউতাকেই যদি মদ, ভাং খাই নিজৰ ল'ৰা-ছোৱালীক ভাল কৰিবলৈ বাগিয়াল বস্তু নাখাবলৈ কয় তেনেহ'লে তেওঁলোকৰ ল'ৰা-ছোৱালীবোৰ কিয় তেনে বস্তুৰ প্ৰতি আসক্তি নজন্মিব।

৫। স্কুলীয়া ল'ৰা-ছোৱালীবোৰে যদি বাগিয়াল বস্তু সেৱন কৰি স্কুল-কলেজত আহে তেনে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকলেও তেওঁলোকৰ প্ৰতি থকা আত্মসন্তুষ্টিৰ পৰিমাণ নাইকিয়া হয়।

৬। বাগিয়াল বস্তু সেৱন কৰা ল'ৰা-ছোৱালীক লৈ আনকি মাক-দেউতাকৰ লগতে নিজৰ সম্বন্ধীয় লোকেও লগতে গাঁৱৰ পৰিচিত ব্যক্তিয়েও মাদক দ্ৰব্য সেৱন কৰি গুণাগিৰি কৰাজনক লৈ মানসিকভাৱে ক'ব নোৱাৰাকৈ অশান্তি পায়।

৭। প্ৰায় দেখা যায় যে সকলো মাক-দেউতাকেই স্বীকাৰ কৰে যে বিয়া দিবলগীয়া ল'ৰাজন যাতে অকৰ্মী আৰু মদপী নহয়।

আমাৰ জীৱনত বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ প্ৰভাৱ

—মৃগাল মণ্ডল

ষষ্ঠ বাৰ্শাসিক

মানৱীয় প্ৰকৃতিৰ এক আমোদজনক দিশ এয়ে যে আমি বৰ সোনকালেই পৰিৱৰ্তনৰ লগত খাপ খাই য়াওঁ। যেতিয়াই আমি মাত্ৰ কেইটামান শতিকাৰ আগৰ বা আমাৰ পূৰ্বপুৰুষসকলৰ জীৱন ধাৰণ পদ্ধতিৰ লগত বৰ্তমান আমাৰ পদ্ধতিৰ পাৰ্থক্য ভাবি চাওঁ তেতিয়াই এই কথা স্পষ্ট হৈ পৰে। ১৮০০ চনত বে'লগাডী, যন্ত্ৰচালিত জাহাজ, টেলিভিছন, আকাশীয়ান বা আমি আজি সহজেই নিজৰ কৰি লোৱা বহুতো সুবিধাই নাছিল। যোৱা দুটা শতিকা আগৰ ইতিহাসৰ মুঠ লিপিবদ্ধ সময়ছোৱাত অৰ্থাৎ প্ৰায় ছয় হাজাৰ বছৰৰ ভিতৰত বিশ্বত যিমান পৰিৱৰ্তন হৈছিল তাতোকৈ বেছি পৰিৱৰ্তন হৈছে বিগত দুটা শতিকাত আৰু পৰিৱৰ্তনৰ শেষ নহৈ বৰং পৰিৱৰ্তনৰ গতি বৃদ্ধি হৈছে। এই সাংঘাতিক পৰিৱৰ্তনৰ ওৰিতেই আছে মানুহৰ কাৰ্যকলাপৰ এটা মাত্ৰ দিশ। সেয়া হ'ল বিজ্ঞানৰ বিকাশ আৰু প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ যোগেদি হোৱা ইয়াৰ ব্যৱহাৰিক প্ৰয়োগ। ইমান কম এছোৱা সময়ত বিস্ফোৰণ লেখীয়া এনে পৰিৱৰ্তন কেনেকৈ হ'ল অথবা, এই পৰিৱৰ্তন কিয় পৃথিৱীৰ এক বিশেষ অঞ্চলতহে (ইউৰোপত) আৰম্ভ হ'ল আৰু এই আৰম্ভণি পূৰ্বৰ শতিকাবোৰতনো কিয় নহ'ল সেই প্ৰশ্নবোৰ বিজ্ঞানৰ ইতিহাস লিখকসকলৰ বাবেও এতিয়া সাঁথৰস্বৰূপ।

১৬শ শতিকাত খ্যাতনামা আৱিষ্কাৰক ফাৰ্ডিনাণ্ড মেগলানে বিশাল প্ৰশান্ত সাগৰ জাহাজেৰে

অতিক্ৰম কৰিবলৈ সময় লৈছিল প্ৰায় এশ দিন। আজিৰ জেট বিমান এখনে এই কাম মাত্ৰ কেইঘণ্টামানতহে কৰিব পাৰে। আধুনিক সংযোগ ব্যৱস্থাই আধাখন মান পৃথিৱীৰ সমান আঁতৰত থকা প্ৰিয়জনৰ লগত কথা পাতিব পৰা কৰিছে বা বিদেশত হৈ থকা ক্ৰিকেট খেল এখন ভাৰতৰ পৰা চাব পৰা কৰি তুলিছে। ইতিহাসে কয় পৃথিৱীৰ জনসংখ্যা বৰ্তমানৰ দহ ভাগৰ এভাগ থকা সময়তো প্ৰচণ্ড দুৰ্ভিক্ষই সঘনেই বহু লোকৰ মৃত্যু ঘটাইছিল। আজি উন্নত দেশসমূহত ভোজন আধিক্য আৰু মেদবহুলতা প্ৰধান স্বাস্থ্য সম্পৰ্কীয় সমস্যা। ১৩শ শতিকাৰ প্লেগ ৰোগে ইউৰোপৰ জনসাধাৰণৰ এক তৃতীয়াংশৰো বেছি লোকৰ প্ৰাণ হৰিছিল। কিন্তু এতিয়া চিকিৎসা বিজ্ঞানৰ অগ্ৰগতিৰ বাবে প্লেগ, কলেৰা, টাইফয়ড আদি বহু সংক্ৰামক ৰোগে সম্ভাৱন সৃষ্টি কৰিব নোৱাৰে। পৰিৱহন, সংযোগ, চিকিৎসা বিজ্ঞান, কৃষি আদিৰ ক্ষেত্ৰত যোৱা দুটা শতিকাৰ অগ্ৰগতি সঁচাকৈয়ে আচৰিতজনক। এই কথা কোনেও অস্বীকাৰ কৰিব নোৱাৰে যে যদি বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তিক প্ৰজ্ঞাবে প্ৰয়োগ কৰা হয় তেন্তে এই পৃথিৱীৰ সমস্ত জনগণে অতীতত মানৱক জুৰুলা কৰা ক্ষুধা আৰু মহামাৰীৰ পৰা মুক্ত, উচ্চ মানৰ জীৱন উপভোগ কৰিব পাৰিব।

বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তিৰ ফলাফল কেৱল মাত্ৰ দ্ৰুত কৰা অথবা বেমাৰ আঁতৰোৱাৰ লেখীয়া ভৌতিক ক্ৰিয়াবিলাকতে সীমাবদ্ধনে? ইয়াৰ উত্তৰ 'নহয়'। এয়া

প্ৰগতি ❖ ৬১

স্পষ্টভাৱে দেখা গৈছে যে প্ৰযুক্তি সম্পৰ্কীয় পৰিৱৰ্তন ঘটিলে মানৱৰ কাৰ্যকলাপৰ ওপৰত তাৰ প্ৰভাৱ ভৌতিক দিশতকৈও বহু দূৰ যায়। মানৱীয় ব্যৱহাৰ মনোভাৱ আৰু বিশ্বাসৰ ওপৰত সেইবোৰৰ প্ৰভাৱ একেই বৈপ্লৱিক ধৰণৰ বুলি প্ৰমাণিত হৈছে। কেইটামান উদাহৰণেৰে এই কথা ভালদৰে বৰ্ণনা কৰিব পাৰি। যেতিয়ালৈকে মানুহৰ সমাজবোৰ বিশাল দূৰত্ব আৰু ভৌগোলিক বাধাৰ দ্বাৰা পৰস্পৰৰ পৰা নিলগে আছিল তেতিয়ালৈকে মানুহে নিজৰ দলটোৰ মূল্যবোধ আৰু বিশ্বাসক প্ৰশ্নহীনভাৱে গ্ৰহণ কৰিছিল। কিন্তু যেতিয়াই দ্ৰুত গতিত ভ্ৰমণ কৰিব পৰা হ'ল আৰু সংযোগ ব্যৱস্থাৰ উন্নতি ঘটিল তেতিয়াই এই কথা উপলব্ধি কৰা হ'ল যে আন সমাজবিলাকে প্ৰায়ে তেওঁলোকৰ নিজৰ সমাজৰ সম্পূৰ্ণ বিপৰীত মানদণ্ড বক্ষা কৰি চলে আৰু সেই সমাজবিলাক একো বেয়া নহয়— আনকি বহুক্ষেত্ৰত ভালহে। এই কথাই বিশ্বজুৰি পৰস্পৰাগত বিশ্বাসৰ ওপৰত প্ৰশ্ন তুলিলে আৰু সেই চিন্তাৰ বুৰবুৰণি এতিয়াও চলি আছে। উদাহৰণস্বৰূপে আমি ভাৰতীয়সকলে নিজেই দেখা পাইছিলো যে হাজাৰ হাজাৰ মাইল সাগৰ অতিক্ৰম কৰি অহা (হিন্দুধৰ্মতে যিটো পাপ কৰ্ম) ভাৰত বিজয়ী ইংৰাজসকলে সেইবাবেই কোনো স্বৰ্গীয় অভিশাপত ভুগিব লগা হোৱা নাছিল। বৰং তেওঁলোক মালিকহে হৈ পৰিছিল। আজি আকৌ সাগৰ পাৰ হৈ ভ্ৰমণ কৰা বা বিদেশত বসবাস কৰাটো আমাৰ মাজৰে লক্ষ লক্ষ লোকৰ মনোমোহা হাবিয়াস।

বেছিভাগ বক্ষণশীল সমাজে স্বভাৱ সুলভভাৱেই মহিলাসকলক নিষ্পেষণ কৰিছিল। কিন্তু যেতিয়াই উদ্যোগীকৰণৰ এটা ফলাফল, শিক্ষাৰ বহুল প্ৰসাৰণে মহিলাসকলক চুলেগৈ তেতিয়াই তেওঁলোকে ব্যৱস্থাটোৰ অন্যায়ৰ বিৰুদ্ধে বিদ্ৰোহ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। এতিয়া তেওঁলোকক তলতীয়া কৰি বখাৰ প্ৰচেষ্টাক নিমাত্তভাৱে গ্ৰহণ কৰাটো আৰু সম্ভৱপৰ হৈ থকা নাই। যেতিয়া প্ৰগতি ৬২

গোটলিয়েব ডেইমলাৰ আৰু হেনৰী ফোৰ্ডৰ দৰে আগৰণুৱাসকলে মটৰ গাড়ীৰ বিপ্লৱ আৰম্ভ কৰিছিল তেওঁলোকে ইয়াক কেৱল মাত্ৰ বেগী আৰু আৰামদায়ক বাহন বুলিহে ধৰি লৈছিল। কিন্তু মটৰ গাড়ীয়ে যে বায়ুৰ প্ৰদূষণ ঘটাইছিল সৃষ্টিকৰ্তাসকলে পূৰ্বত এই কথা লক্ষ্য কৰা নাছিল। 'বেডিঅ' আৰু টেলিভিছনৰ বিকাশ সাধন কৰা হৈছিল খৰটকীয়া সংযোগ আৰু জনতাৰ বিনোদৰ বাবে। তাৰ আৱিষ্কাৰক সকলে ভাবিবই পৰা নাছিল যে তেওঁলোকৰ সৃষ্টি এদিন চৰকাৰ বিলাকৰ জয়চোল বজাবৰ উপায় এটাতহে পৰিণত হ'ব অথবা কোম্পানীবোৰৰ অধিনায়ক হিচাপে জনসাধৰণৰ প্ৰকৃততে প্ৰয়োজন নোহোৱা বস্তুবোৰ কিনিবৰ বাবে প্ৰলোভিত কৰা বিজ্ঞাপন দিয়া এটা সঁজুলি হিচাপে ইয়াক ব্যৱহাৰ কৰিব।

প্ৰযুক্তিৰ বিকাশে এনে ভৌতিক আৰু সামাজিক উভয় ক্ষেত্ৰতে বিস্তাৰ প্ৰভাৱ পেলাইছে যাৰ বহুখিনিই উপযোগী যদিও অন্য বহুখিনি অপকাৰী উদাহৰণস্বৰূপে প্ৰযুক্তি সম্পৰ্কীয় দ্ৰুত হাৰে সেই পৰিৱৰ্তনৰ লগত খাপ খোৱাৰ ক্ষেত্ৰত গুৰুতৰ সমস্যাৰ সৃষ্টি কৰিছে। যিসকল বাপেকৰ বাবে বেডিঅ'টোৱেই নতুন আছিল সেইসকলে এতিয়া ল'ৰা-ছোৱালীৰ শিক্ষাত 'ভিডিঅ' গেমছৰ প্ৰভাৱৰ কথা চিন্তা কৰিব লগা হৈছে। যিসকল কৃষকে ঘৰুৱা সা-সঁজুলি কিছুকে সমল কৰি পথাৰ চহাইছিল সেইসকলে এতিয়া নিজৰ সন্তানসকলে কোৱা উদ্ভিদৰ জিনেটিক প্ৰযুক্তিৰ আঁওৰ্তাও নোপোৱা কথাবোৰ গুনিব লগা হৈছে। মহিলাসকলে পুৰুষৰ দৰে নিজৰ কেৰিয়াৰ তথা উপাৰ্জনত ব্যস্ত হৈ পৰা দেখি সমস্যা ত পৰিছে। এইদৰে প্ৰযুক্তিয়ে আনি দিয়া বেগী পৰিৱৰ্তনৰ লগত খাপ খাবলৈকে বিভিন্ন ধৰণে যুঁজ দিবলৈ ব্যক্তি বা সমাজসমূহে বাধ্য হৈছে। এই মানসিক চাপৰ উপৰিও প্ৰযুক্তি সম্পৰ্কীয় বিকাশে অন্যক্ষেত্ৰতো মানৱজাতিৰ গুৰুতৰ ক্ষতি সাধন কৰিছে।

উদ্যোগীকৰণৰ বাবে সৃষ্টি হোৱা বায়ু আৰু পানীৰ প্ৰদূষণে মানুহৰ ক্ষেত্ৰত ভয়ানক বিপদ থিয় কৰাইছে। ভৱিষ্যতলৈ এক অজ্ঞাত পৰিণতিৰ সৃষ্টি কৰি অৰণ্যফলৰ তহিলং কৰা হৈছে, প্ৰাকৃতিক সম্পদৰাজি বিনষ্ট কৰা হৈছে আৰু সাগৰীয় মাছ ধৰা কাৰ্য অতিপাত বৃদ্ধি কৰা হৈছে। বৰ্তমান বহুলভাৱে ব্যৱহৃত বিভিন্ন ধৰণৰ উদ্যোগিক বাসায়নিক পদাৰ্থ আৰু কৃষি ক্ষেত্ৰত উদাহৰণেৰে ব্যৱহাৰ কৰা কীটনাশক দ্ৰব্যসমূহে যে অদূৰ ভৱিষ্যতত মানুহ আৰু জীৱ-জন্তুৰ ব্যাপক ক্ষতি সাধন কৰিব সেই কথা স্পষ্ট।

যিহেতু প্ৰযুক্তিৰ বিভিন্ন ধৰণৰ কুফল ক্ৰমে বেছিকৈ চকুত পৰিব ধৰিছে সেয়া চিন্তা কৰিব পৰা মানুহখিনিৰ মাজত প্ৰযুক্তিৰ বিৰুদ্ধে এক মানসিক বিদ্ৰোহ লাহে লাহে গঢ় ল'বলৈ ধৰিছে। এই কথা সহজে বুজিব পাৰি যদিও এনে মনোভাৱ মুঠেই ব্যৱহাৰিক হয়। প্ৰাক-উদ্যোগিক যুগলৈ পুনৰ ঘূৰি যোৱাটো মানৱ জাতিৰ বাবে তেনেই অসম্ভৱ। তাৰ বাবে আমি এতিয়া বহু দূৰ গুচি আহিলো। আকৌ ৰোমাণ্টিকসকলে ভাবি লোৱাৰ দৰে পুৰণি ধুনীয়া দিনবোৰ সিমান ধুনীয়াও নাছিল। সেই দিনবোৰ আছিল প্ৰকৃততে দুৰ্ভিক্ষ, নিৰক্ষৰতা, অহিনসম্ৰত দাসত্ব প্ৰথা আৰু অনিয়ন্ত্ৰিত বেমাৰ আজাৰেৰে পৰিপূৰ্ণ পুৰণি বেয়া দিনহে। প্ৰযুক্তিৰ কু-ফল আহি পৰিছে মানুহৰ খক আৰু ভুল বিবেচনাৰ বাবেহে, প্ৰযুক্তিৰ বাবে নহয়। ইয়াক বাধা দিয়াৰ প্ৰকৃত উপায় হ'ল— প্ৰযুক্তিৰ দূৰদৃষ্টিসম্পন্ন ব্যৱহাৰ আৰু খৰধৰকৈ উদ্যোগীকৰণ পৰিত্যাগ নকৰাটো। এই প্ৰসংগৰ এটা উদাহৰণ হ'ল টেমছ নদী কিছু দশক আগতে এই নদীখন উদ্যোগিক আৱৰ্জনাৰে ইমান প্ৰদূষিত হৈছিল

যে ইয়াক নদীতকৈ এটা বৃহৎ নলা যেনহে লগা হৈছিল। ইয়াৰ মাছবোৰ প্ৰায় ধ্বংস হৈছিল। কিন্তু উপযুক্ত প্ৰদূষণ বিৰোধী ব্যৱস্থা আৰু আইনৰ কঠোৰ প্ৰয়োগ কৰি এই নদীখনলৈ এতিয়া পুৰণি গৌৰৱ ঘূৰাই অনা হৈছে। লছ এঞ্জেলছ চহৰখন আগতে গাড়ী-মটৰৰ ধোঁৱাই আৱৰি ৰাখিছিল। কিন্তু এতিয়া এজন মাৰ্কিন বিষয়াই গৰ্বেৰে কয়— "গাড়ী-মটৰৰ পৰা নিৰ্গত ধোঁৱা উপযুক্তভাৱে শোধন কৰা কৌশলৰ বাবেই আমি এতিয়া আমাক ঘেৰি থকা পৰ্বতবোৰ পুনৰ চাব পৰা হৈছোঁ।"

মানৱ কল্যাণৰ কামত প্ৰযুক্তিক যোগ্যভাৱে প্ৰয়োগৰ বাবে আটাইতকৈ জৰুৰী প্ৰয়োজনটো হ'ল নতুন কথা চিন্তা কৰিব পৰা কল্পনাশীল উদ্ভাৱক। অতীতৰ অভিজ্ঞতাই দেখুৱাই যে প্ৰযুক্তিৰ আটাইতকৈ তাৎপৰ্যপূৰ্ণ অগ্ৰগতি সম্ভৱ হৈছিল মনীষাসম্পন্ন আৰু অধ্যৱসায়ী আৱিষ্কাৰক ব্যক্তিৰ দ্বাৰা, বৃহৎ নিগম নহিবা চৰকাৰী প্ৰচেষ্টাৰ দ্বাৰা নহয়।

যিহেতু আমাৰ অৰ্থাৎ মানৱ জীৱনৰ বহু ক্ষেত্ৰতে বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ প্ৰভাৱ পৰিছে। এই প্ৰভাৱ মানৱ জীৱনৰ বাবে সু-ফল হিচাপেও পৰিছে আৰু কু-ফল হিচাপেও পৰিছে। গতিকে যিটো প্ৰভাৱ আমাৰ জীৱনত বেয়াকৈ পৰিছে সেই প্ৰভাৱ আমি কিদৰে সমস্যাৰ সমাধান কৰিব পাৰো তাৰ প্ৰতি আমি চকু দিয়াটো উচিত। আৰু যি বস্তুৰ পৰা আমাৰ সমস্যাৰ সৃষ্টি হয় সেইবোৰ বস্তু আমি নিয়মীয়াকৈ ব্যৱহাৰ কৰাটো উচিত। যিহেতু বৰ্তমানৰ যুগ বিজ্ঞানৰ যুগ হিচাপে পৰিগণিত হৈছে। ইয়াক লগত লৈয়ে আমি আমাৰ মানৱ জীৱনৰ গতিধাৰা আঙুৰাই লৈ যাব লাগিব।

দুৰ্নীতিৰ প্ৰভাৱৰ বিষয়ে মোৰ মনৰ একাষাৰ

—হিমাদ্ৰী দেৱী
তৃতীয় বাৰ্ষিক

এই পৃথিৱীত থকা অধিকাৰ সকলোৰে আছে, কিন্তু কিছুমান লোকে দুৰ্নীতিৰে বাস কৰি থাকে। কিছুমান মানুহৰ মতে সমাজখন কু-দুৰ্নীতি, কিন্তু আচলতে মানুহবোৰহে দুৰ্নীতি গৰাহত মিলিত। এই দুৰ্নীতিয়ে কেতিয়াবা কিছুলোকক সুখত আন কিছুমানক দুখত পেলায়। হে ভগৱান! অলপ শক্তি দিয়া যাতে নিজৰ লগতে আনৰো এই দুৰ্নীতি হ্ৰাস কৰিব পাৰো। কিছুমান ডাঙৰ ডাঙৰ মানুহৰ যাৰ দুৰ্নীতিৰ টকা-পইচাবে ভৰপূৰ। সেইবিলাক মানুহলৈ ভয় কৰে সকলোৱে। জানোচা খাই পেলাব; নহ'ব তেনে কৰিলে নহ'ব আমি ছাত্ৰসকলে এই ব্যৱস্থা হাতত তুলি ল'ব লাগিব। বিশেষকৈ আমাৰ সমাজখনৰ কথাকে কওঁ, শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত বহুত আগবাঢ়ি গৈছে বুলি ক্ৰমে দাবী কৰে। কিন্তু এই কথা মই সন্দেহত নহওঁ। বৰ্তমান এই অসত্যৰ সমাজত আচল শিক্ষা মানে প্ৰকৃত শিক্ষাৰ দ্বাৰা শিক্ষিত হ'বলৈ অধিক সংখ্যাকে ইচ্ছা প্ৰকাশ নকৰে। বৰ্তমান য'তেই চাঁও ত'তেই দেখা যায় কেৱল অন্ধকাৰ, ক'লা ডাৱৰ, জোনাকৰ পোহৰ পাবলৈ ভুয়েই নাপাওঁ। আগৰ চামৰ বিশেষকৈ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীবোৰে বৰ্তমানৰ দৰে বুদ্ধিয়ক নাছিল হয়, কিন্তু প্ৰকৃত শিক্ষাৰ দ্বাৰা শিক্ষিত আছিল। শিক্ষাৰ দ্বাৰা তেওঁলোকে জ্ঞান-অভিজ্ঞতা নিজৰ জীৱন গঢ়াৰ লগতে আনৰো জীৱনদান দি সুকলমে পাৰ কৰিছিল। মই শুনা মতে আগৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাত আজিৰ দৰে নকলৰ প্ৰভাৱ পৰাটো পৰিলক্ষিত হোৱা নাছিল। কিন্তু বৰ্তমান শিক্ষা ব্যৱস্থাটো হেনো জটিল আৰু পৰীক্ষা প্ৰধান হোৱাৰ বাবে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীবোৰে পৰীক্ষাত পাছ কৰিবলৈ বিভিন্ন উপায় অবলম্বন কৰা দেখা যায়।

প্ৰগতি ❖ ৬৪

সেইবিলাকৰ ভিতৰত মুখস্থ, নকল আদি। বৰ্তমান আজিৰ চামৰ মানুহে জ্ঞান আৰু অভিজ্ঞতা আহৰণত গুৰুত্ব নিদিয়। তেওঁলোকৰ উদ্দেশ্য পৰীক্ষাত পাছ কৰি চাকৰি কৰি জীৱনটো সুখেৰে পাৰ কৰি দিয়া, ধন উপাৰ্জন কৰি ডাঙৰ ডাঙৰ অট্টালিকা সজা আৰু গাড়ী-মটৰ ক্ৰয় কৰি আৰামত দিন কটোৱা, দেশৰ দহৰ কথা চিন্তা কৰিবলৈ তেওঁলোকৰ আহৰিয়েই নাই। ইয়াৰ উপৰিও বিভিন্ন পৰীক্ষাৰ্থীয়ে পৰীক্ষাত ভাল নম্বৰ লৈ পাছ কৰি বিদেশত চাকৰি কৰি সুখেৰে থাকে। কিন্তু নিজ দেশ তথা মাতৃভূমিক তেওঁলোকে পাহৰিয়েই পেলাই। এটা কথা, কিন্তু মাক-দেউতাকে পুতেক-জীয়েক বিদেশত পঢ়িবলৈ গৈছে বুলি গৌৰৱ কৰে। ই আচলতে গৌৰৱৰ কথা নহয়। যিখন দেশত জন্ম লাভ কৰি জীৱনত চলি যাবলৈ শিকে, সেইখন দেশকে তেওঁলোকে পাহৰি যায়। বাঃ কি সমাজ, কি সংস্কাৰ, কি উন্নতি। এনেকৈ দেশৰ প্ৰগতিৰ সত্তৰ। যদি সেয়ে তেন্তে অন্য দেশৰ লোকজন ভাৰতৰ নিচিনা দেশত আছে। সেইয়া আচলতে গমি চাবলগীয়া বিষয়। বিদেশৰ দৰে আমাৰ দেশতো তেনেধৰণৰ শিক্ষা ব্যৱস্থা হ'ব যদি দুৰ্নীতিৰ প্ৰভাৱ আঁতৰাই একতাৰ কথা আহি পৰে। হে আমাৰ মানৱ সমাজ সকলোৱে জাগৃত হ'ব হ'ল। দেশৰ মাতৃয়ে আমাৰ বাবে বহুত কৰিলে এতিয়া দেশৰ বাবে আমাৰ কিছু কৰিবলগীয়া আছে। আমাৰ দেশ বৰ্তমান ধ্বংসৰ গৰাহত। বিদেশী লোকে আমাৰ মাতৃভূমিক এতিয়া গ্ৰাস কৰি পেলাব। সেয়ে তেওঁলোকে নিজ মাতৃৰ কথা চিন্তা কৰি প্ৰকৃত জ্ঞান-অভিজ্ঞতা আহৰণৰ জৰিয়তে দেশক বন্ধা কৰিবলৈ সকলো আগবাঢ়ি আহিব লাগে। ❖❖

বিহু আৰু ভেষজ বিজ্ঞান

—বঞ্জনা মণ্ডল
চতুৰ্থ বাৰ্ষিক

মানুহৰ মানসিক আনন্দ আৰু মানসিক বিকাশৰ লগতে শাৰীৰিক সুস্থতা বা শাৰীৰিক বিকাশৰ বাবেও বিহুত কিছুমান ৰীতি বা পৰম্পৰা পালন কৰা হয়। এই পৰম্পৰাখিনি ভালকৈ অধ্যয়ন কৰিলে অনুধাৱন কৰিব পাৰি যে এয়া ভেষজ বিজ্ঞানৰ বাহিৰে আন কোনো নহয়। বিহুৰ মাজৰ ভেষজ বিজ্ঞানখিনি কৃষ্টি বা পৰম্পৰাৰ ৰূপত সমাজক ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ প্ৰেৰণা যোগোৱা হয়। এনে পৰম্পৰাবোৰ পালনৰ কাৰণ কি সেইখিনি নজনাকৈয়ে আমি তাক পালন কৰিলেও, ইয়াৰ দ্বাৰা আমি উপকৃত হওঁ। ব'হাগ বিহু, মাঘ বিহু আৰু কাতি বিহু এই তিনিওটা বিহুৰ মাজতেই ভেষজ বিজ্ঞানসন্মত পৰম্পৰা আছে। অসমৰ উভৈনদী উদ্ভিদৰ জগতখন চিনি পোৱা গাঁৱৰ বুঢ়া মেথাই এই ভেষজ সম্পৰ্কে তেওঁলোকৰ সতি-সন্ততিসকলক কৃষ্টিৰ মাজেদিয়েই শিকাই থৈ যায়। এনেদৰেই ইটো প্ৰজন্মৰ পৰা সিটো প্ৰজন্মলৈ বিহুৰ মাজত নিহিত ভেষজ বিজ্ঞানৰ জ্ঞান প্ৰবাহিত হৈ আহিছে।

ব'হাগ বিহুত, গা-ধোৱাৰ সামগ্ৰীৰ পৰা খোৱা-বোৱাৰ উপাদানলৈকে সকলোতে ভেষজ নিৰ্দ্ধাৰিত কৰি যোৱা আছে। বঙালী বিহুৰ দিনা গা ধুবলৈ হালধি আৰু মাটিমাহৰ মিশ্ৰণ ব্যৱহাৰ কৰা হয়। গা ধোৱাৰ আগতে মাটিমাহ আৰু হালধি বটাৰ ভৰণ মুৰত দি থ'বলৈ দিয়া হয়। এনেদৰে মাহ-হালধিৰ ভৰণে মুৰত উফি, ওকনি আদি মাৰে, চুলি মসৃণ কৰে আৰু পুষ্টি

যোগায়। দৰাচলতে হালধি এবিধ বীজাণু নিবাৰক। ই ভেৰ্কুৰ, বেৰ্টেৰীয়া আদি নিৰ্মূল কৰিব পাৰে। আনহাতে মাটি মাহৰ মসৃণতা আনিব পৰা গুণৰ লগতে পুষ্টিদায়ী দ্ৰব্যও ই যোগান ধৰিব পাৰে। মাটিমাহত প্ৰটিন আৰু ভিটামিন থাকে। ছালে এই প্ৰটিন আৰু ভিটামিন পোনে পোনে শুহি ল'ব পাৰে। ফলত গাৰ ছাল মসৃণ হয়। আনহাতে হালধিয়ে ঘা-ফোঁহা আদি শুকোৱাৰ কাম কৰে। আধুনিক চিকিৎসকসকলে ছালৰ ৰোগৰ চিকিৎসাত এই দুবিধ সামগ্ৰী ব্যৱহাৰ কৰে। বঙালী বিহুৰ সময়ত গৰু বিহুৰ দিনা গৰুক গা ধুৱাওতেও মাহ-হালধি ব্যৱহাৰ কৰা হয়। লগত সৰিয়হৰ তেল মিহলাই গৰুৰ শিং, খুৰা আৰু গলধনত সানি দিয়া হয়। হালোৱা গৰুৰ গলধনত খৰ হয়, কাৰণ হালৰ যুঁৱলিৰ ঘঁহনি খাই খাই কান্ধত ঘাঁ লাগে তাত বেৰ্টেৰীয়া বা ভেৰ্কুৰে সহজে আক্ৰমণ চলাব পাৰে। গতিকে মাহ-হালধি সৰিয়হৰ তেলৰ মিশ্ৰণে এনে ঘা শুকোৱাৰ কাম কৰে বা সংক্ৰমণ নঘটিবলৈ প্ৰতিকাৰক হিচাপে কাম কৰে।

বঙালী বিহুত ব্যৱহৃত আন এবিধ ভেষজ উপকৰণ হৈছে নিমপাত। নিমপাতে অনুজীৱ, ভেৰ্কুৰ, কীট আদি নাশ কৰিব পাৰে। ই পেটত হোৱা পেলু বা কৃমিও নাশ কৰিব পাৰে। সেইবাবে ব'হাগ বিহুৰ দিনা খালী পেটত, পুৱাতে উঠি নিমপাত চোৱাবলৈ দিয়া হয়। কোনো কোনো মাক বা আইতাকে তেওঁলোকৰ

প্ৰগতি ❖ ৬৫

সন্তান-নাতিসকলৰ মুখত মচুৰ দাইল আৰু নিমপাত গুজি দিয়ে। ইয়াৰ কাৰণ মূলতঃ পেটৰ কৃমি নাশ কৰা। কিন্তু এই নিমপাত আৰু মচুৰ দাইল যদি বছৰেকত দুবাৰমান খালী পেটত খোৱা হয় তেনেহ'লেও কৃমি নিয়ন্ত্ৰণ হয়। দৰাচলতে কৃমি নিয়ন্ত্ৰণৰ বাবেই এই পৰম্পৰাৰ সৃষ্টি কৰা হৈছে।

বিহুত ব্যৱহৃত আন এবিধ ভেষজ উপকৰণ হৈছে জেতুকা। জেতুকা এবিধ জোপোহা গছ। ইয়াৰ সৰু সৰু পাতবোৰ বটি চুলিত লগালে চুলিৰ বং বঙচুৱা হয়। আনহাতে নখ, হাতৰ তলুৱা আদিত ইয়াৰে বোলাব পাৰি। পিছে জেতুকা ঔষধি গুণটোহে আচল কথা। জেতুকাই ওকনি, উফি আদি নিয়ন্ত্ৰণ কৰে। আমাৰ আঙুলিৰ নখত হোৱা ভেঁকুৰৰ সংক্ৰমণৰ পৰা ই আমাক ৰক্ষা কৰিব পাৰে। চৰ্মৰোগত জেতুকাৰ পাত বটি লগালে উপশম হয়। বঙালী বিহুত গৰু বিহুৰ দিনা ব্যৱহাৰ কৰা বনশাকবোৰৰ বৰ তাৎপৰ্যপূৰ্ণ। সেইদিনা গৰুৰ দীঘলতি, মাখিয়তীৰ পাতেৰে কোবোৱা হয়। এই দীঘলতী আৰু মাখিয়তীৰ পাত আৰু ফুলৰ পৰা ওলোৱা গোন্ধে গৰুৰ গাত হোৱা চিকৰা বা মাখিবোৰ খেদি পঠিয়ায়। দীঘলতি আৰু মাখিয়তী ভাল পাত সেইবাবে কৃষকসকলে গোহালিৰ চালত গুজি থয়। নিমপাতো গুজি থয়। গৰু বিহুৰ দিনা নানাবিধ ভেষজ গুণসম্পন্ন বন-লতাৰ খুপা দি, ইয়াৰ ধোঁৱাৰে গোহালিৰ পৰা ম'হ-মাখি আদি খেদা হয়। বিশেষকৈ আগৰা, বিহলঙনী, হেলছা, তৰা আদিৰ পাত গোটাই খুপাই লৈ পুৰিলে তাৰ পৰা যি ধোঁৱা ওলায়, সেই ধোঁৱাই গোহালিটোৰ পৰা ম'হ-মাখি খেদাৰ লগতে গৰুৰ কেতবোৰ ৰোগবোৰ প্ৰতিৰোধ কৰিব পাৰে।

বিহুৰ সময়ত এনে কেতবোৰ উদ্ভিদ শাক হিচাপে খোৱাৰ ৰীতি আছে যিবোৰ সাধাৰণতে আমি নাখাও। এনে উদ্ভিদবোৰ বছৰেকত এদিন হ'লেও খোৱাৰ কাৰণ মূলতঃ ৰোগ নিবাৰণ বা দেহটোক ৰোগ প্ৰতিৰোধৰ বাবে সাজু কৰা। বঙালী বিহুত হেনো এশ সাতবিধ শাক খাব লাগে। এনে এশ সাতবিধ শাকৰ

খেতি কৰা সম্ভৱ নহয়, বাৰীয়ে-বননিয়ে গৈ বুটলি অনা হয়। এনেদৰে বুটলিবলৈ যাওঁতেই সৃষ্টি হৈছে শাকতোলা বিহু বা সাত শাক তোলাৰ পৰম্পৰা। গাঁৱৰ জীয়ৰী-বোৱাৰীসকলে বঙালী বিহুৰ আবেলি বাৰীত, পথাৰ বা বননিত শাক তুলিবলৈ যায়। এনে শাকৰ প্ৰতিবিধেই ঔষধি গুণসম্পন্ন। সোৱাদ লাগক বা নালাগক, এনে শাকবোৰ গোটাই এখন শাকৰ মিশ্ৰণ বঙালী বিহুৰ সময়ত খোৱাটো এক পৰম্পৰা। পিছে এই পৰম্পৰাৰ আধাৰ হৈছে বিজ্ঞান। এই শাকবোৰৰ পৰা পোৱা প্ৰ'টিন, ভিটামিন, খনিজ দ্ৰব্যই নানাবিধ ৰোগ প্ৰতিৰোধ কৰে। কেতবোৰ শাকে লিভাৰ শক্তিশালী কৰাত সহায় কৰে, কেতবোৰে হৃদৰোগ নিয়ন্ত্ৰণ কৰে, কেতবোৰে ৰক্তচাপ নিয়ন্ত্ৰণ কৰে ইত্যাদি। উদাহৰণস্বৰূপে সৰু মানিমুনি, বৰ মানিমুনি, মধুসালেং, টেঙেচি টেঙা, লাইজাবৰি আদি শাকে যকৃত শক্তিশালী কৰে। তুলসী, তেজপাত, জালুক আদিয়ে কফ নিয়ন্ত্ৰণ কৰে, ফেব্ৰিনজাইটিছ, ব্ৰংকাইটিছ আদিৰো উপশম ঘটায়। অশোক, অগৰা, টেকীয়া, কলমৌ, কলডিল, পচলা আদিয়ে প্ৰচুৰ পৰিমাণে খনিজ লৱণ, ভিটামিন যোগায়। নয়নতৰা, কেহেৰাজ, বাহক তিতা, তিতাকেৰেলাৰ আগ, দোৰোন আদিয়ে মধুমেহ ৰোগ নিয়ন্ত্ৰণ কৰে। দৰাচলতে এনে সাতবিধ শাক বঙালী বিহুত আমি খাব লাগে, সেই আটাইবোৰ দুসাঁজমান খাব পাৰিলে জনা-নজনা বহুতো ৰোগৰ পৰাই ৰক্ষা পাব পাৰি। গাঁৱৰ বিজ্ঞ লোকৰ মাজত থকা এনে বনশাকৰ তালিকাত আছে— কচু, কেঁহেৰাজ, কাঁটা খুতুৰা, কোৱতাতুৰী, কেঞাবন, খুতুৰা, গোককচু, নাৰ্জি, ভাং, ছালকুঁৱৰী, চেংমৰা, চুকা, চজিনা, ভটুৱা শাক, জ্যেষ্ঠমধু, জলকীয়াৰ আগ, জু তুলিপকা, টেঙেচি টেঙা, ভেদাইলতা, মধুসালেং, লাইজাবৰি, তুলসী, নৰসিংহ, নেফাফু, শেৱালী ফুলৰ পাত, হেলচী, চিৰতা, বাহক তিতা, টিকনীবৰুৱা, বাঁহগাজ, তৰাগাজ, মেথি, মৰাপটি, মানধনিয়া, মহানিম, পদিনা, পালেং, লাই, লফা, নল

টেঙা, নুনি, নলৰ গাজ, ঠনঠনি, নেঠনি শাক, পুৰৈ, পনৌনৌৱা, পানীলাউ, বঙালাও, পদুম, ভেঁট, বনজালুক, বিয়নীসাবটা, ব্ৰান্ধী, এই মথুৰি, বক, বিশল্যকৰণী, খৰিচা, মটৰ, মালভোগ শাক, শুকলতি, সৰিয়হ, সপজিভা, টুপুৰী লতা, টেকীয়া, খেৰেজ, মিছু, হাড়জোৰোৱা লতা, বেঙেনা পাত, আলুপাত, আমাপাত, জামপাত, শিলিখা পাত, চামা কচু, পালেং ইত্যাদি। এনে শাকবোৰৰ লগত আকৌ কাঁঠালৰ মুচি, আমাৰ কলি, কচুফুল, লাউফুল আদিও মিহলোৱা হয়। মুঠৰ ওপৰত মানুহে খাদ্যৰূপে গ্ৰহণ কৰিব পৰা উদ্ভিদবিলাকৰ পাতবিলাককে শাক হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰা হয়। বছৰেকত এবাৰ মাথো খাবলৈ পোৱা এই শাকৰ সোৱাদেই বেলেগ। সোৱাদ যিয়েই নহওঁক ইয়াৰ ভেষজ আৱশ্যকতাহে পিছে মূল কথা। উল্লেখনীয় যে অসমৰ দৰে অন্ধ্ৰপ্ৰদেশৰ উগাদী উৎসৱত তেওঁলোককে নানাবিধ শাক নাখালেও, তিতা টেঙা কেঁহা-জ্বলা-মিঠা শাকৰ বস মিহলাই এবিধ বিশেষ পানীয় পান কৰে। উগাদী তেওঁলোকৰ বসন্ত উৎসৱ। তেওঁলোকে সেইদিনা নিমপাত ঘৰৰ দুৱাৰত আঁৰি থয়। মূলতঃ ৰোগ নিয়ন্ত্ৰণৰ বাবেই এনে ৰীতি পালন কৰা হয়।

বিহুৰ সময়ত ব্যৱহাৰ কৰা ফুলবিলাকো ভেষজ গুণসম্পন্ন। কপৌ, নাহৰ, তগৰ, চম্পা আদি ঔষধি

গুণসম্পন্ন ফুল। ভেষজ ৰত্ন গুণাৰাম খনিকৰৰ মতে কপৌফুলে কফ, শ্বাসৰোগ, পেটৰ অসুখ, কাঁহ, জ্বৰ, বিষ আদি ভাল কৰিব পাৰে। কপৌফুলৰ বসে হাড়ৰ বেমাৰ ভাল কৰিব পাৰে। নাহৰ ফুলৰ পৰা প্ৰস্তুত কৰা তেল অৰ্শৰোগৰ ঔষধ। নাহৰ ফুলৰ বসে কৃমি, খং, গা-বিষ আদি ভাল কৰে। তগৰ ফুল কেৱল সুগন্ধিয়েই নহয়, বায়ু প্ৰদূষণ প্ৰতিষেধক। আনহাতে চম্পাফুলৰ গোন্ধ আৰু ইয়াৰ পৰা প্ৰস্তুত কৰা তেলে মুৰব বিষ নাশ কৰে। চম্পাফুল বসন্ত ৰোগৰ প্ৰতিষেধক। ই জ্বৰ, বমি, চকু নমা আদি ৰোগ ভাল কৰে।

বিহুৰ সময়ত ব্যৱহাৰ কৰা বা পৰম্পৰা বা ৰীতিৰ মাজত থকা সকলোবোৰ উদ্ভিদেৰে ভেষজ গুণ আছে। পূৰ্বপুৰুষসকলে এনে উদ্ভিদবিলাকৰ ভেষজ গুণবিলাক জানিছিল বাবেই ইয়াক কৃষ্টি বা পৰম্পৰাৰূপে বিহুৰ মাজত অন্তৰ্ভুক্ত কৰিছিল। কিন্তু অধ্যয়ন বা জ্ঞানৰ অভাৱতে আমি তাক বুজি নাপাওঁ আৰু পুৰণিকলীয়া অদৰকাৰী কথা বুলি এৰাই চলো। কিন্তু যিসকল হোজা লোকে বিহুৰ এনে উদ্ভিদবোৰৰ সুপ্ৰয়োগ কৰে তেওঁলোকে বহুতো ৰোগৰ পৰা হাত সাৰি থাকি নিৰোগী জীৱন যাপন কৰে। বিজ্ঞানৰ দৃষ্টিৰে বিহুৰ সময়ত ব্যৱহাৰ কৰা উদ্ভিদসমূহৰ বিস্তৰ গৱেষণা হোৱাৰ থল আছে।

উত্তম মুহুৰ্দি 'আমলখি'

—নিকুঞ্জ কুমাৰ নাথ
প্ৰাক্তন সাংস্কৃতিক সম্পাদক

ভোজন কৰাৰ পিছতে খাদ্যৰ গোন্ধ তথা সোৱাদ গুচাবলৈ আমাৰ অসমীয়া সমাজত তামোল খোৱাৰ পৰম্পৰা আছে। অৱশ্যে দাঁত মুখত দাগ পৰাৰ ভয়ত সাম্প্ৰতিক কালত নৱ প্ৰজন্মৰ লোকে তামোল চোৱাবলৈ মুঠেই ইচ্ছা নকৰে। কেতবোৰ লোকে মুহুৰ্দি হিচাপে শুকান তথা কেঁচা আমলখি ব্যৱহাৰ কৰে। এইফালে খাদ্য পৰিপাক হোৱাত সহায় কৰাৰ উপৰি শৌচ খোলোচা বাখি কোষ্ঠকাঠিন্যতাক দূৰ কৰি সুস্বাস্থ্য অটুট ৰাখে।

ভেৰজ গুণসম্পন্ন হোৱা হেতুকে আমলখিৰ আদৰ বাঢ়িছে আৰু সাধাৰণ লোকে এই গছৰ পুলি ৰোপন কৰি আপডাল কৰে যাতে ইয়াৰ বহল ব্যৱহাৰ্য ফল লাভ কৰি বিভিন্ন বেমাৰৰ দৰৱ প্ৰস্তুতিৰ প্ৰয়োগ কৰিব পাৰে। মানুহে পেটৰ বিকাৰত ডুগিলে আৰু শৌচ খোলোচা নোহোৱা সমস্যাত ডুগিলে সাধাৰণ লোকে ত্ৰিফলা নামৰ উপকৰণ ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ পৰামৰ্শ দিয়ে। ত্ৰিফলাই তিনিবিধ ফল সামৰি লয় যাৰ অন্যতম আমলখি আৰু বাকী দুটা হ'ল শিলিখা তথা ভোমোৰা। প্ৰতিবিধৰে পাঁচটাকৈ ফল লৈ পানীত তিয়াই ধ'ব লাগে আৰু পুৱা খালী পেটত সেই পানী নিয়মিতভাৱে কেইদিনমান পি খালে পেটৰ বিকাৰ গুচে। আমলখি ফল খাদ্য প্ৰাণেৰে সু-সমৃদ্ধ হোৱা হেতুকে ইয়াক সেৱন কৰি এই খাদ্য প্ৰাণৰ অভাৱজনিত বিকাৰবোৰ দূৰ কৰিব পাৰি। ই মানুহৰ

প্ৰগতি ❖ ৬৮

সু-স্বাস্থ্য বৰ্তাই ৰাখি দীৰ্ঘজীৱন প্ৰদান কৰে। আমাৰ দেশত আদিম কালৰে পৰা ইয়াক দৰৱ হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰা হৈছে আনকি সমগ্ৰ এছিয়া মহাদেশতে ইয়াৰ ভেৰজ ব্যৱহাৰৰ কথা ইতিহাসত পোৱা যায়। কলিজা তথা দেহৰ আন বিকাৰত ইয়াক সেৱন কৰি সুফল লাভ কৰা যায়। ই শীতল হোৱাৰ উপৰি দেহৰ কলাসমূহৰ সংকোচন ঘটাই বক্তকৰণ বন্ধ কৰে বাবে দেহত বাহ্যিকভাৱে প্ৰয়োগ কৰি উপকাৰ পোৱা যায় আৰু আঘাতৰ পৰা উপশম লাভ কৰিব পাৰি। এই গছৰ কাণ্ড টান আৰু বৰ ওখ হয় বাবে ইয়াক বৃক্ষ বুলি আখ্যা দিব পাৰি। বসন্ত কালত ইয়াৰ ফুল ফুলে আৰু জাৰকালিহে ইয়াৰ ফল পৈণত হৈ পকে।

আমলখিৰ বস অথবা গুড়িৰ লগত মৌ মিহলাই নিতৌ সেৱন কৰিলে স্বাস্থ্য ৰক্ষা হোৱাৰ উপৰি দেহ সবল সুঠাম হৈ পৰে। আমলখিত তিনি হেজাৰ মিলিগ্ৰাম 'গ' খাদ্যপ্ৰাণ থাকে। সেইবাবে ইয়াক নিয়মিতভাৱে ভক্ষণ কৰি দাঁতৰ আলু উখলি উঠি ইয়াৰ পৰা তেজ নিগৰা মাৰ্কি নামৰ ৰোগ প্ৰতিৰোধ কৰিব পাৰি। লোহিত ৰক্ত কণিকাৰ গঠনতো এই খাদ্যপ্ৰাণে ভাগ লয় বাবে আমলখি খাই ৰক্তহীনতাৰ পৰা ৰক্ষা পাব পাৰি। দেহৰ সৌন্দৰ্য বৃদ্ধিত চুলিৰ অৰিহণা অপৰিসীম আৰু এই ক্ষেত্ৰত আমলখিৰ সহায় অপৰিহাৰ্য। আমলখি এবাতি তিয়াই ৰাখি সেই পানী চুলিত ঘঁহিলে চুলি সবল আৰু সতেজ হয়। নাৰিকল

তেলত আমলখিৰ শুকান টুকুৰা দি উতলাই ঘন কৰি সেই তেল চুলিত নিয়মিতভাৱে ঘঁহিলে ই সহজে নপকে।

আমলখিৰ পৰা পোৱা উপকাৰিতা :

- ❖ উশাহ-নিশাহ লোৱাত কষ্ট পালে আমলখি মহৌষধি। ইয়াৰ বসৰ লগত মৌ মিহলাই খাওক।
- ❖ পানী লগা, চৰ্দি আদি বিকাৰ আমলখিয়ে নিৰাময় কৰে।
- ❖ হাপানি, ব্ৰংকাইটিছ আদি ৰোগত আমলখি অতিশয় উপযোগী।
- ❖ মধুমেহ ৰোগতো ই বিশেষ ফলপ্ৰসূ। তিতা কেৰেলা, জামু আদিৰ লগত মিহলাই খালে সহজে গুণ দিয়ে।
- ❖ আমলখি আৰু তিতা কেৰেলা মিহলাই খালে শৰীৰৰ ইনচুলিন হৰমোন প্ৰস্তুত কৰা গ্ৰন্থি সক্ৰিয় হয়। ইনচুলিনে তেজত শৰ্কৰাৰ মাত্ৰা নিয়ন্ত্ৰণ কৰি মধুমেহ ৰোগ উপশম কৰে।
- ❖ দেহৰ শক্তি বৃদ্ধি কৰি সকলো অংগ সক্ৰিয় কৰাত আমলখিৰ গুৰুত্ব অপৰিসীম বাবে ই কলিজাৰ বিকাৰ প্ৰতিৰোধত অনন্য।
- ❖ দৃষ্টি শক্তিৰ সুৰক্ষাত মৌ মিহলি আমলখিৰ বস অসাধাৰণ। চকুৰ বিকাৰ নিৰাময়তো ই অতিশয় উপযোগী।
- ❖ বাত বিষৰ চিকিৎসাতো ই অত্যন্ত উপকাৰী। আমলখিৰ গুড়ি গুৰৰ লগত মিহলাই খালে

❖❖❖

অতিশয় উপকাৰ পোৱা যায়।

- ❖ গাৰীৰ আৰু চেনিৰ লগত আমলখিৰ গুড়ি মিহলাই সেৱন কৰি ড্ৰাৰ্ডি ৰোগ নিৰাময় কৰিব পাৰি।
- ❖ গ্ৰহণী ৰোগ নিৰাময় কৰিবলৈ নেমু টেঙাৰ বস আৰু মিচিৰিৰ লগত আমলখি মিহলাই তৈয়াৰ কৰা চৰ্বত মহৌষধ।
- ❖ পেট চলা ৰোগ নিৰাময়ত আমলখিৰ পাত অব্যৰ্থ। পাত বটি মিহি কৰি মৌ জোলৰ লগত মিহলাই খালে আৰাম পোৱা যায়।
- ❖ আমলখিয়ে বাৰ্দ্ধক্য প্ৰতিৰোধ কৰি দেহত শক্তিৰ সঞ্চাৰ কৰে। ইয়াত থকা বিশেষ মৌলই এই কাৰ্য সম্পাদন কৰে।
- ❖ দেহৰ প্ৰতিৰক্ষাত এই ফলৰ অৰিহণা অনন্য আৰু ইয়াক নিয়মিতভাৱে ভক্ষণ কৰি থাকিলে ৰোগে আক্ৰমণ কৰিব নোৱাৰে।
- ❖ শৰীৰ বিভিন্ন গ্ৰন্থি শক্তিশালী কৰাত আমলখি অমোঘ। দেহ নিৰোগী কৰি ৰখাত এই গ্ৰন্থিবোৰৰ অৰিহণা অনন্য।
- ❖ কলিজা আমাৰ দেহৰ মূল চালিকা শক্তি। নিয়মিতভাৱে আমলখি খালে এই অংগ সবল সুঠাম হয়।
- ❖ আমলখি ব্যৱহাৰ কৰি চুলি সজীৱ কৰি ৰাখিব পাৰি।
- ❖ এই ফলৰ তেল তৈয়াৰ কৰি চুলিত ঘঁহিলে ই সোনকালে নপকে।

প্ৰগতি ❖ ৬৯

অহংকাৰ সৰ্বনাশৰ মূল

—মনোজ সৰকাৰ
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ
অৰ্থনীতি বিভাগ

মানুহৰ বদগুণবোৰৰ ভিতৰত আটাইতকৈ আত্মধ্বংসী বা পতনমুখী বদগুণটোৱেই হ'ল 'অহংকাৰ'। কিয়নো এই অহংকাৰেই হৈছে বেছি ওপৰলৈ উঠাবলৈ নিদিয়; বৰং মানুহক ই আধা উঠাৰ পৰাই একেবাৰে তললৈ নমাই আনে।

নিজকে আনতকৈ শ্ৰেষ্ঠ বুলি ভবা অৰ্থাৎ 'মই বৰ' ভাবটোৱেই হৈছে অহংকাৰ। এই অৰ্থত ক'ব পাৰি যে, অহংকাৰ তুলনাৰ পৰা উপজে।

অহংকাৰেই যে পতন অথবা সৰ্বনাশৰ মূল, এই কথাৰ উদাহৰণ হিচাপে 'মহাভাৰত'ৰ দুৰ্যোধনলৈকে আঙুলিয়াব পাৰি। দুৰ্যোধনৰ ভীষণ আত্মাভিমান আৰু অহংকাৰৰ বাবেই তেওঁৰ ৰাজ্য, স্নাতকসহ নিজৰো সমূলক্ষে ধ্বংস হৈছিল।

দুৰ্যোধনৰ অহংকাৰ আছিল এয়েই যে, তেওঁৰ জন্মদাতা পিতৃ ধৃতৰাষ্ট্ৰ অন্ধ হ'লেও তেওঁৰেই আছিল হস্তিনাপুৰৰ ৰজা। দুৰ্যোধনৰ আছিল শক্তিমান নিবানকৈ গৰাকী ভাতৃ আনহাতে, হস্তিনাপুৰৰ যুৱৰাজ তথা হস্তিনাপুৰৰ একছত্ৰী সম্ৰাটস্বৰূপ ধৃতৰাষ্ট্ৰৰ পুত্ৰ দুৰ্যোধনৰ পক্ষত আছিল বহুতো বলে পৰাক্ৰমে, শৌৰ্যই-বীৰ্যই প্ৰবল-প্ৰতাপী, বাহুবলী বীৰযোদ্ধা, গদাধৰ আৰু ধনুৰ্বিদ যেনে—দুঃশাসন, কৰ্ণ, বলবাম,

শৈল্য, দ্ৰোণাচাৰ্য, কৃপাচাৰ্য অশ্বশ্ৰমা, পিতামহ ভীষ্ম ইত্যাদি। এওঁলোককে লৈ দুৰ্যোধনে নিজকে প্ৰকল পৰাক্ৰমী, অখণ্ড প্ৰতাপী যুৱৰাজ বুলি ভাবিছিল আৰু ভীষণ অহংকাৰ কৰিছিল। তেওঁৰ এই অহংকাৰ ইমান চূড়ান্ত পৰ্যায়ত উঠিছিলগৈ যে, তেওঁ ককাই-ভাই, ইষ্ট কুটুম্ব সকলোকে পাহৰি ভাতৃঘাতী যুদ্ধত নামি পৰিছিল। কিন্তু ইয়াৰ পৰিণাম তেওঁ তেওঁৰ এশ ভাতৃৰ লগতে বন্ধু-মিত্ৰ, ৰাজ্য, ৰাজ্যৰ ৰজা-প্ৰজা, আনকি অবশেষত নিজকে, এইসকলোকেই হেৰুৱাব লগা হৈছিল। যিহেতু পঞ্চপাণ্ডবে এওঁলোকক যুদ্ধত হত্যা কৰি নিঃশেষ কৰিছিল।

সেয়েহে জ্ঞানীলোকে আৰু যথার্থ মহৎ লোকসকলে কেতিয়াও কোনো কথাতেই অহংকাৰ প্ৰকাশ পাবলৈ নিদিয়। বিশ্ববিখ্যাত গ্ৰীক দাৰ্শনিক চক্ৰেটিছৰ কথা এয়াৰ এইখিনিতে মনত পৰিছে। চক্ৰেটিছ আছিল তেওঁৰ সময়ৰ এজন বিদগ্ধ পণ্ডিত কিন্তু তেওঁ নিজৰ বিষয়ে নিজে কৈছিল এনেদৰেই "মই মাত্ৰ এটা কথাই জানো, সেইটো হ'ল মই একোৱেই নাজানো।" —এনেধৰণৰ বিনম্ৰতা ভৰা কথা কেৱল অহংকাৰ শূন্য মহৎ লোকজনেহে ক'ব পাৰে।

❖❖❖

মহিলাৰ সুৰক্ষা

—দীপাকৰ বিশ্বাস
দ্বিতীয় বাৰ্ষিক

নাৰী জাতিটো হ'ল মানৱ জাতিৰ এটা বিশিষ্ট অংশ। নাৰীক আমি মানৱ জীৱনত তিনিধৰণে পাব পাৰো। প্ৰথমে পৃথিৱীৰ এই সুন্দৰ জগতলৈ মানুহ হিচাপে অনা মাতৃ হিচাপে, যিয়ে ভোক-পিয়াহ পলুৱাই লালন-পালন কৰি ডাঙৰ দীঘল কৰিলে। দ্বিতীয়তে সাংসাৰিক জীৱনত বান্ধোন হোৱা পত্নী হিচাপে বা প্ৰেয়সী হিচাপে। তৃতীয়তে এক ঘনিষ্ঠ সম্পৰ্ক ভনী হিচাপে। পুৰুষে যিদৰে সমাজ এখনত মুখ্য ভূমিকা গ্ৰহণ কৰে ঠিক তেনেদৰে মহিলাসকলৰো সেই অধিকাৰ আছে। কিন্তু অতীতৰ দৃষ্টিৰে চালে দেখিবলৈ পোও যে এদিন এনেকুৱা সময় আছিল যে মহিলাসকলক ঘৰৰ চাৰিবেৰৰ ভিতৰত কৰ্মতুল বুলি গণ্য কৰা হয়। ঘৰুৱা কাম-বন কৰা, কাপোৰ কানি, কাঁহী-বাটি ধোৱা, বন্ধা-বঢ়া কৰা, বিবাহিত মহিলাই শিশু জন্ম দিয়া, লালন-পালন কৰি ডাঙৰ দীঘল কৰা আদি কাম কৰিবলগীয়া হৈছিল। ঘৰুৱা কাম-কাজৰ বাহিৰে মহিলাসকলক সামাজিক, সাংস্কৃতিক, অৰ্থনৈতিক আৰু ৰাজনৈতিক জীৱনৰ অস্তিত্ব থকাৰ কথা বিবেচনা কৰা নহয়। নাৰী জাতিটোক এক ঘৃণনীয় চকুৰে দৃষ্টান্ত কৰা হৈছিল। বিবাহিতা নাৰীসকলে পুৰুষৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰিবলগীয়া হৈছিল আৰু অন্যান্য, অত্যাচাৰ সহ্য কৰিবলগীয়া হৈছিল। গতিকে

আমি ক'ব পাৰো যে সেই সময়ত নাৰীসকল সুৰক্ষিত নাছিল কোনো ধৰণৰ আইন, নীতি-নিয়ম নাছিল। আজিৰ একৈশ শতিকাত মানৱ জাতিৰ শিক্ষাৰ বিকাশ সঘনে উচ্চাৰিত হোৱা এটা সমস্যা হ'ল মহিলাসকলৰ অনগ্রসৰতা অথবা পুৰুষৰ তুলনাত তেওঁলোকে পিছ পৰি বোৱা অৱস্থা। আৰ্থ-সামাজিকভাৱে তেওঁলোকে এই অনগ্রসৰতাৰ হেতুকে মহিলাসকলক দুৰ্বল শ্ৰেণীৰ লোক বা Weaker Sex বুলিও কোৱা হয়। দেশৰ ২০০৯ চনৰ লোকপিয়ল অনুসৰি শতকৰা ৭২ ভাগ মহিলাই দৰিদ্ৰতা, নিৰক্ষৰতা আৰু অজ্ঞতাৰে পিছপৰা গাঁও অঞ্চলত বাস কৰা। মহিলাৰ সাক্ষৰতাৰ হাৰ ৫৪.১৬ শতাংশ যি স্থলত পুৰুষৰ ৭৫.৮৬ শতাংশ। পুৰুষ আৰু পিতৃপ্ৰধান পৰিয়ালত মহিলাৰ জীৱনৰ মানদণ্ড তেনেই কম বুলি ভাবিছিল। সামাজিক জীৱনতো পুৰণি আস্থা-নিষ্ঠা আদিৰ ঠেক মনোভাৱে মহিলাসকলৰ শিক্ষাৰ বিকাশত অৱদমিত কৰি ৰখা হয়। বাল্য বিবাহ আৰু যৌতুক প্ৰথাই তেওঁলোকৰ শিক্ষা অপ্ৰয়োজনীয় আৰু অৰ্থহীন কৰি পেলায়। কন্যা-শিশু পৰিয়ালত জন্ম হোৱাটো অপ্ৰত্যাশিত আৰু দুৰ্ভাগ্যজনক বুলি বিবেচনা কৰা হৈছিল। প্ৰাপ্তবয়স্ক নিৰক্ষৰ মহিলাসকলৰ অৰ্থনৈতিক উৎপাদনশীলতা আৰু স্বাবলম্বিতাৰ নীতিও

পুরুষসকলে মানি ল'বলৈ নিবিচাৰে ফলত নৈতিক স্বাধীনতাৰ অভাৱত মহিলাসকল হৈ পৰে পুরুষৰ ওপৰত একান্ত নিৰ্ভৰশীল। মহিলাসকলক পৰিয়ালৰ লোকে অৰ্থনৈতিকভাৱে উৎপাদনহীন শ্ৰমিক হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰে। মহিলাসকল তেওঁলোকৰ শৈক্ষিক, অৰ্থনৈতিক, ৰাজনৈতিক, সামাজিক তথা সাংস্কৃতিক দিশত গুৰুত্বহীন ব্যক্তিস্বৰূপে আজিও বিবেচিত হোৱা মানসিকতা সমাজত আছে। এই দৃষ্টিভঙ্গী সলনি কৰি পিছপৰি ৰোৱা মহিলাসকল আত্মপ্ৰকাশ আৰু বিকাশ কৰি তুলিবলৈ 'মহিলা সবলীকৰণ' আইন গঠন কৰা হয়। ১৯৫০ চনত ভাৰতীয় সংবিধানত মহিলাসকলৰ অন্তৰ্ভুক্তি গুচাই শিক্ষা আৰু আৰ্থ-সামাজিক বিকাশৰ বাবে কেতবোৰ গুৰুত্বপূৰ্ণ পদক্ষেপ গ্ৰহণ কৰা হয়। স্বাধীনোত্তৰ কালত মহিলা সবলীকৰণৰ বাবে সৰ্বভাৰতীয়ভাৱে কেইবাখনো কমিটি গঠন কৰা হয়। এই কমিটিবোৰ হৈছে — ১। ১৯৫৮ চনৰ দুৰ্গাবাসী দেশমুখ কমিটি, ২। ১৯৬২ চনৰ হংস মেহতা কমিটি, ৩। ১৯৬৪ চনৰ ভক্তবৎসলম কমিটি।

বৰ্তমান মহিলাসকলক ৰাজনৈতিক আৰু প্ৰশাসনীয় ক্ষমতা প্ৰদানৰো বিভিন্ন ব্যৱস্থা কৰা হৈছে। তাৰ যোগেদি তেওঁলোকক নিশ্চিত ৰূপত গণতান্ত্ৰিক প্ৰশাসনৰ শক্তিস্বৰূপে মান্যতা প্ৰদান কৰা হৈছে। এইবোৰ নিম্নোলিখিত বিধৰ—

(১) স্থানীয় স্বায়ত্ব প্ৰশাসনৰ অধিকাৰ দিবৰ বাবে ৩০ শতাংশ আসন মহিলাৰ বাবে সংৰক্ষণৰ ব্যৱস্থা কৰা হৈছে। (২) লোকসভাতো মহিলাৰ বাবে ৩৩ শতাংশ আসন সংৰক্ষণৰ বাবে বিধেয়ক গ্ৰহণৰ কাম হাতত লোৱা হৈছে। (৩) ৰাজ্যিক আৰু ৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়ত মহিলাসকলৰ বাবে আয়োগ গঠন কৰি তেওঁলোকক ভিন ভিন ভাবে সহায় আগবঢ়োৱা হৈছে। (৪) মহিলাসকলৰ শিক্ষাৰ অন্তৰ্ভুক্তি গুচাবৰ বাবে প্ৰাথমিক শিক্ষা দেশত সৰ্বজনীন কৰি দিয়া হৈছে।

বৰ্তমানলৈ বহু আইন প্ৰণয়নৰ ব্যৱস্থা হোৱাৰ পিছতো আজিৰ মহিলাসকল সুৰক্ষিত নহয়, কিয়?

প্ৰগতি ৫ ৭২

কিয় প্ৰতিদিনে কুটামাতমূলক কাৰ্য, ধৰ্ষণ, অপহৰণ, ব্যাভিচাৰ, ডাইনী হত্যা, মহিলাৰ ওপৰত অত্যাচাৰ চলি আছে? বৰ্তমানেই মহিলাসকল পূৰ্ণভাৱে সুৰক্ষিত নহয় সি ঘৰতেই হওঁক বা কৰ্মস্থলীতে হওঁক। কিছুমান মহিলাই চাকৰিৰ কাৰণে কোটিপতি মালিকৰ ওচৰত শৰণাপন্ন হ'ব লগা হয়। সেই ছলোৰে মহিলাসকলৰ সন্মান হানি কৰে, যাৰ ফলত দেশত বহু মহিলাই আত্মহত্যাও কৰা দেখা পোৱা যায়।

প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ ফালৰ পৰা আমি যিমান আঙুৱাই নাযাও কিয়, কিন্তু আমাৰ সামাজিক বান্ধোন সিমানেই টিলা হৈ পৰিছে। মহিলাসকলৰ প্ৰতি বাঢ়ি অহা অপৰাধে এই কথাৰ দৰ্শাই যে আমাৰ সমাজ এতিয়াও সম্পূৰ্ণৰূপে বিকশিত হোৱা নাই। ঘৰ অথবা বাহিৰত মহিলাসকল ক'তো সুৰক্ষিত নহয়। লাগে মহিলাগৰাকী কোনো পথৰ দাঁতিতে বৈ থাকক অথবা বিমান পৰিচালিকাই হওঁক। কেতিয়াবা অসং চাবনি, অসং ভাৱে জোকোৱা অথবা কেতিয়াবা জানি-শুনি শৰীৰত স্পৰ্শ কৰি নাৰী জাতিক প্ৰতি সময়তে এক অসুৰতাৰ ভাৱ অনুভৱ কৰাই থাকে।

সেয়ে পৰিয়াল কল্যাণ মন্ত্ৰণালয়ৰ ফালৰ পৰা কৰ্মস্থলীত মহিলাৰ ওপৰত হোৱা যৌন উৎপীড়ন ৰোধ কৰিবৰ বাবে এখন আইন প্ৰস্তাৱৰ প্ৰস্তাব ৰখা হৈছে, য'ত মন্ত্ৰীমণ্ডলীয়ে সন্মতি প্ৰদান কৰিছে। এই বিধেয়কৰ মুখ্য উদ্দেশ্য হ'ল - প্ৰতি বৰ্গ প্ৰতি বয়সৰ আৰু প্ৰতিস্তৰৰ মহিলাৰ বাবে সুৰক্ষিত পৰিবেশ সৃষ্টি কৰা হয়। ইয়াৰ ভিতৰত ঘৰুৱা বন কৰা মহিলাকো অন্তৰ্ভুক্ত কৰা হৈছে। তদুপৰি ব্যক্তিগত, চৰকাৰী আৰু সংগঠিত আৰু অসংগঠিত ক্ষেত্ৰত কাম কৰা মহিলাসকলকো ইয়াত অন্তৰ্ভুক্ত কৰা হৈছে। এই বিলৰ নিয়মৰ ভিতৰত এতিয়া প্ৰতি নিয়োগকৰ্তাই এখন কমিটি গঠন কৰা অনিবাৰ্য হ'ব। যি কমিটিয়ে অনুষ্ঠান/প্ৰতিষ্ঠানে যৌন উৎপীড়ন বিষয়ত অহা আপত্তি নিবাৰণৰ বাবে আভ্যন্তৰীণ কমিটি গঠন নকৰে তেতিয়া তেওঁ

পঞ্চাশ হেজাৰ টকালৈ জৰিমনা ভৰিব লগা হ'ব, যদি ইয়াৰ পিছতো সমিতি গঠন নকৰে, তেতিয়া এই জৰিমনা এক লাখ টকালৈ বৃদ্ধি পাব। এই কমিটিৰ মুখ্য কাম হ'ব যে বিচাৰ প্ৰক্ৰিয়াত যদি বিলম্ব হয়, তেতিয়া প্ৰয়োজন অনুসৰি তেওঁলোকে পীড়িত মহিলাগৰাকীক কোনো বেলেগ বিভাগলৈ বদলি হোৱাৰ অথবা মীমাংসা নোহোৱালৈকে ছুটি লোৱাৰ পৰামৰ্শ দিব পাৰে।

এই কমিটিৰ মুখ্য কাৰ্যাৱলী তলত দিয়া ধৰণে হ'ব—

- ১। বিষয়টো নিৰীক্ষণৰ সময়ত কমিটিয়ে মহিলাগৰাকীক নোসোধাকৈ নিজৰ মতে তেওঁক অন্য বিভাগলৈ বদলি কৰিব নোৱাৰে।
- ২। পীড়িত মহিলাগৰাকীয়ে নিজে সেই সময়ত কামলৈ আহিব নিবিচাৰে তেতিয়া তেওঁ কেছ জিকাৰ পিছত সেই সময়ছোৱাক বিশেষ ছুটি বুলি গণ্য কৰা হ'ব।
- ৩। পীড়িত মহিলাগৰাকীয়ে নিজৰ আপত্তি লিখিত ৰূপত কমিটিক দিব লাগিব আৰু যদি মহিলাগৰাকীয়ে নিজে আগ্ৰহ কৰে তেতিয়া কমিটিয়ে আইনী প্ৰক্ৰিয়াৰে নিৰীক্ষণ হোৱাৰ আগতে দুয়ো পক্ষৰে নিজৰ সন্মতি সাপেক্ষে সমস্যা সমাধান কৰিব পাৰে।
- ৪। এই কমিটিয়ে নিজৰ অভিযোগনামা কমিটি, নিয়োগকৰ্তা অথবা ডিষ্ট্ৰিক্ট অফিচাৰৰ লগতে সকলো সম্বন্ধিত পক্ষকে দিব।
- ৫। যদি আৰোপ সঠিক পোৱা যায় তেতিয়াহ'লৈ পীড়িত মহিলাগৰাকীক জৰিমনা দিব লাগিব।
- ৬। এই বিধেয়কে সকলো মহিলা কৰ্মচাৰীক সুৰক্ষা প্ৰদান কৰে, লাগে তেওঁ স্থায়ী নিযুক্তিপ্ৰাপ্ত হওঁক অথবা অস্থায়ী নিযুক্তিপ্ৰাপ্ত কৰ্মচাৰী হওঁক। যদি কোনো মহিলা কৰ্মচাৰীৰ আপত্তি মিছা প্ৰমাণ হয়, তেতিয়া তেওঁৰ ওপৰত আইনী প্ৰক্ৰিয়া চলিব পাৰে।

মহিলাৰ সুৰক্ষাৰ বাবে এনে আইনৰ প্ৰয়োজন বহু দিনৰে পৰা আছিল। কাৰণ বলপ্ৰয়োগ, বলাৎকাৰ, যৌন শোষণৰ দৰে ঘটনাবোৰৰ আইনী প্ৰক্ৰিয়া শেষ হোৱালৈ বহুদিন ধৰি বাট চাব লগা হয়। তাৰ ফলত দোষীজনে মুক্তভাৱে ঘৃণা-ফুৰা কৰিব পাৰে। মহিলা সংগঠনসমূহে এই বিধেয়কক স্বাগতম জনায় এক বিশ্বাসত উপনীত হৈছে যে ইয়াৰ দ্বাৰা কৰ্মৰত মহিলাসকলে এক সুৰক্ষিত পৰিবেশ পাব। আনফালে এই বিধেয়কৰ বিৰুদ্ধেও বহু লোক সৰব হৈ উঠিছে। পুৰুষ সংগঠনসমূহ আৰু বহু পুৰুষে ইয়াৰ অসং প্ৰয়োগ হ'ব বুলি ভাবিছে। এই সন্দৰ্ভত গুৱাহাটী উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ অধিবক্তা এজনে জনায় যে এই কথা সত্য যে আমি মহিলাসকল সুৰক্ষিত হোৱাটো বিচাৰো। তেওঁলোকৰ ওপৰত যিকোনো প্ৰকাৰৰ নিৰ্বাতনেই নিন্দনীয়। কিন্তু প্ৰায়েই এনেকুৱাও হয় যে আইনী প্ৰক্ৰিয়া আৰু তাৰ প্ৰয়োগৰ ওপৰত বহু কথা আহি পৰে, যিবোৰৰ ওপৰত বিচাৰ কৰা খুবেই প্ৰয়োজনীয়। কাৰণ ইয়াৰ আগতো আমি যৌতুকবিৰোধী আইনৰ অসং প্ৰয়োগ দেখিছো। যিসকল মহিলাক প্ৰকৃততেই এই আইনৰ প্ৰয়োজন তেওঁলোকে এই আইনৰ লাভৰ পৰা বঞ্চিত হ'ব লগা হয় আৰু আন বহু লোকে ইয়াৰ অসং প্ৰয়োগ কৰি সমস্যাক অধিক জটিল কৰি তোলে। তদুপৰি মহিলাসকলকো এই বিধেয়কে এটা দিশত বিপদত পেলাব পাৰে। কাৰণ এতিয়া এনে এক পৰ্যায় চলি আছে যে মহিলা কৰ্মচাৰীক অধিক অগ্ৰাধিকাৰ দিয়া হয়। কাৰণ তেওঁলোকৰ নিজৰ কৰ্মৰ প্ৰতি অধিক সমৰ্পিত। তেনেস্থলত পুৰুষ মুৰব্বীয়ে তেওঁলোকক নিয়োগ কৰিবলৈ ইতস্ততঃ কৰিবও পাৰে। আনহাতে কোনো মহিলা যি যোগ্য নহয় আৰু পুৰুষ এজনে যদি যোগ্যতাৰ ভিত্তিত পদোন্নতি পায় তেতিয়া মহিলাগৰাকীয়ে নিজৰ কৰ্মকৰ্তাৰ ওপৰত অশ্লীল ব্যৱহাৰ আৰোপ লগাই আইনৰ অসং প্ৰয়োগ কৰিব পাৰে। গতিকে সকলো দিশবোৰ চালিজাৰি চোৱাৰ পিছতহে আইনসমূহ প্ৰস্তুত কৰিব লাগে। বৰ্তমান দেশৰ পৰিস্থিতিৰ লগত সমযোজন কৰি

প্ৰগতি ৫ ৭৩

চলিবলৈ হ'লে মহিলাসকলে কিছু সারধান হোৱা উচিত। কাৰণ ইতিমধ্যে আইনৰ ভাণ্ডাৰ হোৱাৰ পিছতো মহিলা সুৰক্ষিত নহয়। প্ৰতিদিনে আমি টিভি, বাতৰি কাকত, বেডিঅ' আদিত দেখিবলৈ আৰু শুনিবলৈ পোৱা

মহিলাসকলৰ অনগ্রসৰতা। বৰ্তমান মহিলাসকল পুৰুষ সমপৰ্যায়ৰ হোৱা দেখিবলৈ পোৱা গৈছে। গতিকে সারধানতাৰে কামসমূহ কৰি গ'লে কোনো ঘাত-প্ৰতিঘাটৰ সৃষ্টি নহ'ব পাৰে।

ডাকৰ বচন

—মনোজ সৰকাৰ
চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক

১। ভাৰতলৈ শূন্য ভাল যদি ভৰাবলৈ যায় সন্মুখতকৈ পিছ ভাল যদি মাতে খাই।	৩। বুধ যদি ৰজা আৰু শুক্ৰ যদি মন্ত্ৰী হয় খেতি ভাল হ'বই নাই যে সংশয়।
২। পূৰ্ণিমা আউসীত যি বায় হাল তাৰ দুখ হয় চিৰ কাল বলধৰ হয় বিষ বাত ঘৰতে নাথাকে ভাত।	৪। ঘনে ঘনে ভেকুলীৰ মাত বৰষুণ পৰিব ভুল নাই তাত।
	৫। আমে ধান, তেতেলীয়ে বান।

বিহুৰ জনমুখী আচাৰ বিচাৰ

—বৰ্ণালী শইকীয়া
তৃতীয় ষাণ্মাসিক

বিহুৰ আচাৰ-বিচাৰবোৰত ঘাইকৈ জনমুখী বা লৌকিক ধাৰণাই সৰহ। অসমীয়া বাইজে বৰ্তমানলৈকে বিহু উৎসৱ যিদৰে পাতি আছে তাত দেৱ-দেৱীৰ পূজা-সেৱাৰ বিশেষ স্থান নাই। বৈষ্ণৱ যুগৰ সমাজ ব্যৱস্থাই আমাৰ গাঁৱে-ভূইয়ে দি যোৱা সত্ৰ-নামঘৰবোৰত চাকি বন্তি দিয়া আৰু নাম কীৰ্তন কৰাটো পুৰণিকলীয়া বিহুৰ বহিৰ্গত পৰৱৰ্তী ব্যৱস্থা বুলি ধৰিব লাগিব। বিহুৰ লগত গৰু-গাইক সেৱা শুশ্ৰূষা কৰাটো আদিম গো-পূজাৰ প্ৰতিধ্বনি বুলি ক'ব পাৰি। ৰঙালী বিহুৰ সময়ত মানুহক বিহুৱান ৰূপে তীতশালৰ গামোচা, ৰিহা-মেখেলা আদি বিধে বিধে নতুন কাপোৰ বৈ দিয়া নিয়ম আছে। গৰু ম'হকো নতুন পথাৰ-ৰিহা বিহুৱান ৰূপে দিয়ে। গৰু-ম'হক দীঘলতি-মাখিয়তী, তেল-হালধি আদিৰে বেমাৰ আজাৰ জাৰি ফুকি লাও, বেঙেনা খুৱাই মঙ্গল কামনা কৰা হয়। বিহুৰ সময়ত কড়িখেল, চোপখেল, ম'হযুজ, কনী যুজ আৰু নানা নৃত্য-গীত-বাদ্যৰ বহুল প্ৰতিযোগিতা চলে। মাঘ বিহুত ভেলাঘৰ, মেজি আদি সমূহীয়াকৈ সজা হয়, সমূহীয়াকৈ লগ হৈ ভাত বা ভোজভাত খাই মেজি ভেলাঘৰ পোৱা হয়। ইয়াৰ উপৰিও বিহুৰ সময়ত সমূহীয়াকৈ মাছ-ধৰা বা মাছ-মৰা প্ৰথাও লৌকিকতাৰ ফালৰ পৰা লক্ষ্য কৰিবলগীয়া। ৰঙালী বিহুৰ দিনা শস্যৰ পথাৰত চাকি-বন্তি দিয়া, তুলসীওৰিত নৈবেদ্য-শৰাই, আকাশ বন্তি আদিৰে পথাৰৰ মাহ-শস্যৰ শ্ৰীবৃদ্ধি কামনা কৰা হয়।

এনেদৰে বিহুৰ চৌ-পাশে থকা আচাৰ-ব্যৱহাৰে অতীতৰ জন-জাতীয় বৈশিষ্ট্যৰ কথা সোঁৱৰাই দিয়ে। মাঘ বিহুৰ মেজি-মঠ, হাউলিঘৰ আৰু চূঙা পিঠাৰ বাঁহৰ ব্যৱহাৰ কতি বিহুৰ আকাশ-বন্তি বাঁহ ব্যৱহাৰ আদিত জনজাতীয় প্ৰভাৱ অতিশয় স্পষ্ট। বিহুৰ গীত-মাত, হুচৰি, নৃত্য-বাদ্য আদিত ব্যৱহাৰ হোৱা গগনা, বাঁহী, টকা, ঢোল, থৰকা আদি বিহু বাদ্যবোৰত থলুৱা আৰু জনজাতীয় প্ৰভাৱ আছে।

উদহৰণস্বৰূপে আগলি বাঁহৰ চটাৰে বা বিজুলি বাঁহৰ কামিৰে মুগা-সুতাৰ সহায়ত সাজি উলিওৱা ঘাইকৈ গাভৰু সকলৰ বিহু সুৰীয়া বাদ্য গগনা কিৰাত সংস্কৃতিৰ দান—

“আগলি বাঁহৰে লাহৰী গগনা
বহি তাঁতৰ পাটত বাঁও
উভতি উভতি মাৰো দোৰেপতি
জানোচা বাতৰি পাঁও।”

বিহুৰ লগত সাঙোৰ খাই থকা লোকাচাৰ, লোক-কচি, নীতি-নিয়ম, কচি বিশ্বাস, পান-ভোজন আৰু নৃত্য-গীত-বাদ্যৰ সৈতে জনজাতীয় আৰু থলুৱা প্ৰভাৱ পৰিলক্ষিত হয়।

অসমীয়াৰ লোক উৎসৱ হিচাপে তিনি বিহুৰে যুগৰ জপনা পাৰ হৈ নান ঘাত-প্ৰতিঘাতৰ মাজেদি আগবাঢ়ি আহিছে। বিহুৰ আচাৰ-ব্যৱহাৰ ৰীতি-নীতি, গীত-মাত, নৃত্য-বাদ্য আদিৰ অন্তৰালত অসমীয়া

গাঁৱলীয়া জীৱনৰ বিশিষ্ট ধাৰা আৰু ঐতিহ্য নিহিত হৈ আছে। সেয়েহে বিহু আমাৰ আপোন, বিহু অসমীয়া ডেকা-গাভৰু, বুঢ়া-বুঢ়ী, ল'ৰা-ছোৱালী সকলোৰে সমানে আপোন।

অসমৰ গছ-লতা, চৰাই-চিৰিকতি সকলোকে বিহুৰে আপোন কৰি লৈছে—

“বিহুৰে বিৰিণা পাতে ঐ বহনা

বিহুৰে বিৰিণা পাত।

গাভৰু ছোৱালী নাচে জুমে জুমে

চ'তৰ বিহু লাগিছে গাত।।”

এই লোক-উৎসৱ বিহুকে কেন্দ্ৰ কৰিয়েই অসমৰ পাহাৰ-ভৈয়ামৰ জনগণৰ সমাজ সংস্কৃতিয়ে

যুগে যুগে বিকাশ লাভ কৰিছে। অন্যান্য লোক উৎসৱসমূহেও বিহুৰ চৌপাশে সৌৰজগতৰ দৰে ঘূৰি থাকি বছৰৰ পিছত বছৰ জুৰি জীৱন মাত্ৰাক আৰু বসাল কৰি তুলিছে। বিহু আৰু লোক উৎসৱসমূহক আমি জনগণৰ সমাজ জীৱনৰ প্ৰতিচ্ছবি হিচাপে নতুন নতুন দৃষ্টিভংগী আৰু পৰিবৰ্তিত অৱস্থাৰ লগত খাপ খুৱাই বিশ্লেষণ কৰিব লাগিব। আমাৰ লোক-উৎসৱ আৰু এইবোৰৰ লগত জড়িত আচাৰ-বিচাৰসমূহক সমাদৰ কৰি যুগৰ হেঁচাত এই সকলো উৎসৱ-পাৰ্বণ, আচাৰ বিচাৰ হেৰাই যোৱাৰ আগতে সংৰক্ষণ কৰি জাতীয় সম্পদৰূপে পৃষ্ঠপোষকতা আগবঢ়াব লাগিব....।

মহৎ লোকৰ বাণী

সংগ্ৰাহক : সঞ্জয় বৰা
দ্বিতীয় যাদ্ধাসিক

নভবা নিচিন্তাকৈ কোনো প্ৰতিশ্ৰুতি নিদিবা, এবাৰ প্ৰতিশ্ৰুতি দিয়াৰ পিছত জীৱন দি হ'লেও তাক পালন কৰিবা। —মহাত্মা গান্ধী।

যি মানুহে কেতিয়াও ভুল নকৰে, জীৱনত আন একোৱে নকৰে। —ই. জে. ফেলছ।

শিক্ষা জীৱনৰ আঁৰত গল্প আৰু খেল-ধেমালিৰ যোগেদি হ'ব লাগে। —প্লেটো।

মানুহ কেনেকৈ মৰে সেয়া গুৰুত্বপূৰ্ণ নহয় কেনেকৈ জীয়াই থাকে সেয়াহে আচল কথা। —ড° জনছন।

গল্প